Akbaba

İRANI BEKLERKEN :

Sulh — Ah şu saadet zinciri bir tamamlansa!

Saat 5!

Nerde ise kahvaltı etmeğe gelecekler....

...ve muhakkak ki çok acıkmışlardır.

Hayret edilecek bir şey yok, saatlerdir deli gibi oynadıktan sonra !

« Kahvaltı için SANA isteriz ! Aman, ne nefis ! Bana da ! Bir dilim daha ! » diye bağırdıklarını şimdiden işitir gibi oluyorum.

Bunun içindir ki, her akşam, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek hazırlamağı adet edindim. Çocuklar için bundan mükemmel bir şey yok.

SANA lezzetli besleyici ve aynı zamanda çok ucuzdur.

SANA'da, kalori ve A, D vitaminleri, güneş şuaının verdiği vitaminler boldur.

Gündüz, vaktim müsait olduğu zaman da, onlara, fevkalâde çok sevdikleri bisküvi ve pasta hazırlarım.

Fakat bunun için daima SANA kullanırım : böylece iyi bir netice elde edeceğimden daima eminim.

S.27

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

AYDABİR POLİS ROMANLARININ ALTINCISI

Bitirmeden Elinizden Bırakamıyacağınız Kitap

ÖLDÜRESİYE!

Aşk, İşkence, Korku, Binbir Macera

PEK YAKINDA ÇIKIYOR

SAYI : 186 C.: 8 6 EKİM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İKİ FIRSAT!

BİR kaç yıl var ki, akşam karanlığı bastıktan sonra, Beyoğlu caddesinden duvar diplerine sine sine geçiyorduk. Gündüz ışığında hiç görmediğimiz yüzler, gece ile beraber toprak üstüne fışkırıyordu. Pos bıyıklar, kıllı göğüsler, çarpık omuzlar, meşin ceketler, yırtık mintanlar, pabuçsuz ayaklar, su ve tarak görmemiş saçlar ve pırıl pırıl, bileyden yeni çıkmış gözler!..

Lokantada bir akşam yemeğine gitmek, gece, bir sinemadan eve dönmek, Afrika'da Tamtam ülkesine seyahat kadar tehlikeliydi.

Bağırdık, sevgili demokrasinin kulakları duymadı!.. Yalvardık, mukaddes hürriyetin göz kapakları aralanmadı!

Demokrasi, sizin değildi, kaldırımındı. Hürriyet, bizim değildi, çamurundu!

Şimdi, birini sokak kaldırımından, öbürünü sokak çamurundan kurtarmak için iki fırsat var: Örfî idare ve nüfus sayımı!..

Yarın, liste liste, defter defter, hemşehrilerimizin kimler olduğunu öğreneceğiz?..

— İşin?
— Yok!
— Ailen?
— Yok!
— Evin?
— Yok!

Hayır vatandaş, ticaret şehri, sanat şehri, servet şehri, Üniversiteler şehri büyük İstanbul âvâreler şehri değildir!

Sabahçı kahvelerinin, Fındıklı hamamlarının, köprü altı otellerinin, yangın yeri mahzenlerinin insanını, nimetlere gebe, Anadolu'nun yaylâları, ovaları bekliyor.

Örfî idarenin altı aylık nizam çerçevesi içinde, nüfus sayımından alacağımız neticeleri gerçekleştirmeliyiz.

İstanbulu, ancak güzel talihin hazırladığı bu iki fırsat kurtarabilir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YOL KONGRESİ!..

(Nehar Tüblek)

Köprülü'ye

İktidar âlemi bir tatlı büyü,
Kaybeden andırıyor bir ölüyü!
Cedd-i âlâsı da tebrik eyler
Sâhib-i seyf-ü kalem Köprülüyü!

AKBABA

TEDBİR

Milliyet gazetesinde okuduk: Mekteplerin açılması üzerine tedbir alınıyormuş...

Ne tedbiri?..

Kitap buhranına karşı mı?.. Değil!.. Kâğıt, kalem karaborsasına karşı mı?.. Değil!.. Tramvaya, vapura, otobüse karşı mı?. Değil!.. Çiçek, tifo, tifüs gibi salgın hastalıklara karşı mı?.. Hayır, hayır, hayır... Hiç biri değil!.

Peki, ya neye karşı?

Utanarak söyliyeyim: Sarkıntılığa!..

KAHRAMANLAR

EFENDİM, bizde kahraman daima harp içinden çıkar ve sınır boyundan gelir. Hürriyet kahramanlarımız bile iki asker değil miydi? Niyazi Beyle Enver Bey!

Hayatın, kahramanlığa elverişli başka cepheleri yok mu acaba?.. Bir doktor, bir romancı, bir öğretmen, bir tayyareci, bir yüzgeç, hattâ rastgele bir vatandaş, bir kadın, bir erkek, bir çocuk, kahraman olamaz mı?..

Biz, doktor denince hemen iki şey hatırlarız: Apartman ve otomobil!.. Pekiy, ya otuz derece ile yanan bir veremlinin göğsüne baş koymak?.. İçinizde bir Buik araba karşılığı bu tehlikeye eyvallah diyecek kaç kabadayı var?..

Eski rontgencilerin çoğu, meslek aşkiyle bile bile zehirlendiler, bile bile öldüler. Meşhur Mim Kemal, son nefesini, ameliyat masasında elinin son parmağiyle beraber verdi!..

Fransızların filosof edibi Alain, bir eski zaman hekimi anlatır: Omuzunda siyah pelerin, başında geniş kenarlı şapka, yüzünde

bütün yorgunluklarını saklayan yumuşak, kadife gözler... Hastalarına koşar... Dağlardan, tecrübeli elleriyle topladığı otları, çiçekleri, yaprakları kaynatır... Hazırladığı ilâçları en âsî ruhlara sükûn veren tatlı sözlerle içirir... Pelerininin cebinde bir avuç para vardır. sayısını kendisinin de bilmediği bu paraları oraya hastaları koyar... Her hasta ne vermiştir, bilmez... Dertli ellerin

bıraktığı bir kaç kuruş onun meçhulüdür ve her hasta, ister zengin olsun, ister fakir, ister cömert olsun ister cimri, onun için birdir!..

Ne dersiniz? Bu uzak çağlar adamı bir kahraman değil mi?

Şu dağ başında, tek odalı kulübesinin damı yer yer akan delikanlıya bakınız: Akşam karanlığında ayakları kara gömülmüş, ocakta yakacağı odunu kendisi yarıyor... O bir öğretmendir. Kaloriferli bir mektepte ısınarak, elektrikli bir dershanede aydınlanarak okudu. Şimdi, hafızasında Tevfik Fikretler, Ahmet Haşimler, Faruk Nafizler, hayalinde İstanbulun baharı ve bahar kadar tatlı güzelleri, bu kuşuçmaz, kervan geçmez tepede bir köy hocasıdır.

Ne dersiniz? Bu genç öğretmen bir kahraman değil mi?

Size, bilmediğiniz bir sır çözeyim: Büyük şairimiz Faruk Nafiz Çamlıbel, henüz en güzel yaşındayken, bir yaz bünü, Kalamışta bir otel odasına kapandı: Gazinoda dans, müzik, içki... Denizde kadın, kahkaha, çığlık... O, güneş dolu odasında masaya kapanmış, iki manzum piyes yazıyordu: Akın.'la Kahraman'ı...

Dört ay sonra, Türk edebiyatının bu iki şaheseri bittiği zaman, Faruk Nafiz de bitmişti. Kalamış koyundaki otelden çıktığı gün, dostları onu tanımadılar: Yirmi beş kilo vermiş, goitre «guvatr» olmuştu. Kalbi, dakikada yüz yirmi çarpıyordu. Bu iki eser bir hayat trajedisidir.

Ne dersiniz? Kahraman piyesinin şairi bir kahraman değil mi?..

Atlantik göklerinde yıldızlara karışan on sekiz yaşındaki yıldızı düşünüyorum: Hayalimde bir şahap uçup sönüyor... Şile kıyılarında daha bu yaz, bir çocuğu kurtarmak için boğulan hemşireyi düşünüyorum: İçimde kabaran dalgalar göğsüme çarpa çarpa döğünüyor... Ada vapurunda bulduğu altmış bin lira yüklü çantayı teslim eden yarı aç, yarı çıplak tayfayı düşünüyorum... Ve ona verilen on lira bahşişi!..

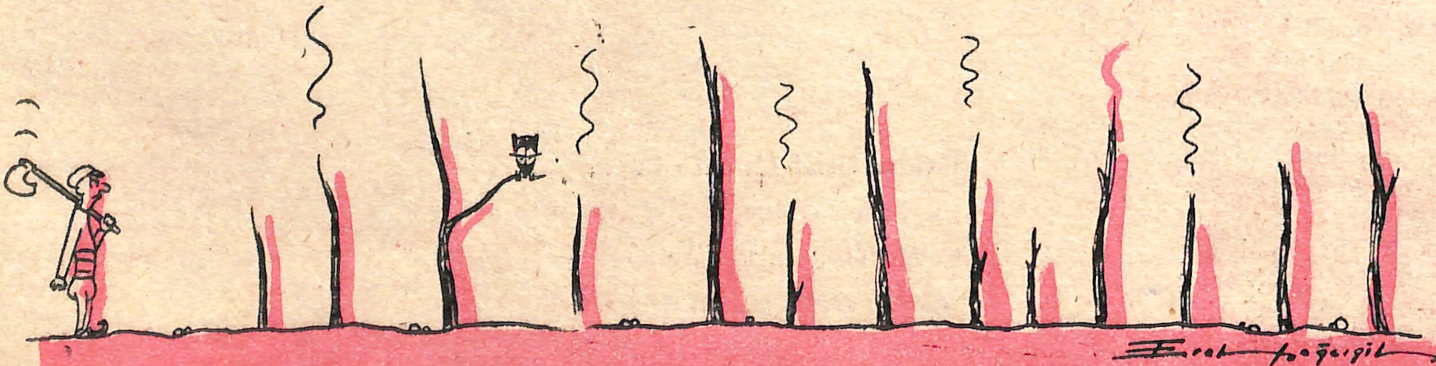
Gözlerimde, üzerine dökülecek nasırlı bir gemici eli arayan yaşlar ve ağzımda fırlatılacak surat arayan tükrükler birikiyor!.

Kahramanlık mı?.. Onu yalnız ölümde değil, hayatta da arayalım: Yaşamak da bir kahramanlıktır. Hem de büyük bir kahramanlık!..

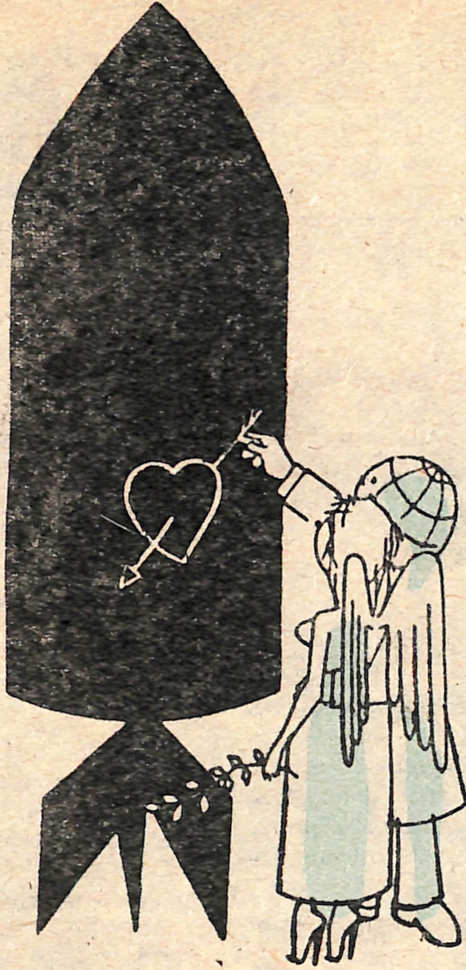
Yusuf Ziya ORTAÇ

ORMAN YANGINLARI ARTTI : (Gazetelerden)

— Hay Allah kahretsin!.. Burayı da yakmışlar be!..

(Erol Yağtıgil)

SULH İÇİN ATOM!..

(Tonguç Yaşar)

İDARE

Onun sâkin haline herkes hayran kalırdı. Bir gün bunun sırrını sordular:

— Basit bir irade terbiyesi meselesi.. dedi.

— Nasıl olur? Nasıl olur da hiç bir şeye sinirlenmezsin?

— İrademi terbiye ettim, dedim ya...

— Öğret usulünü bize de...

— Pekl: Bir çakmak alırsınız, yirmi sene kullanırsınız. Günde on defa telefon edersiniz, evlenir, iki üç ve beş yaşında üç çocuk sahibi olursunuz. Bir de kaynananızla ayni evde oturun, bakın artık herhangi bir şeye sinirlenecek haliniz kalır mı?..

KADINCA

Süslerimiz ve Biz!

NEYYİRE

KÜPE... Şu minicik küpe bize amma da oyun etti. Uslu, yalpak yalpak sokuldu. Şipşirin, cici bici bir şeydi. «Eh... dedik, haydi gel sen de, yeni süslerimize katırl.»

Altında elmastı, yakut, zümrüttü, «Altın gibisi, elmas gibisi türedi.» Arkasından demiri, tenekesi, camı, rafyası, derisi, tahtası, kâğıdı söküntetti. Adı küppe ya...

Uzadı, irileşti, biçim biçim, renk renk oldu. Çingenenin pembesini, kanaryanın sarısına ekledi. Yedi dağın gülünü, çiçeğini birbirine kattı. Çinlinin sarı yüzünü, İspanyanın dansözünü, sihirbazın fenerini, mutfağın kabını, salonun tablosunu, vitrinin bebeğini, ne bileyim, gördüğünü bulduğunu, aldı, eğdi, büktü. Kırıp döktü. «Küpeyim» dedi. «Başüstüne», aldık. kulağımıza taktık.

Şımardı, küstahlaştı. Yaşa başa bakmaz, çirkin güzel ayırmaz oldu. Bir âlem, şimdi...

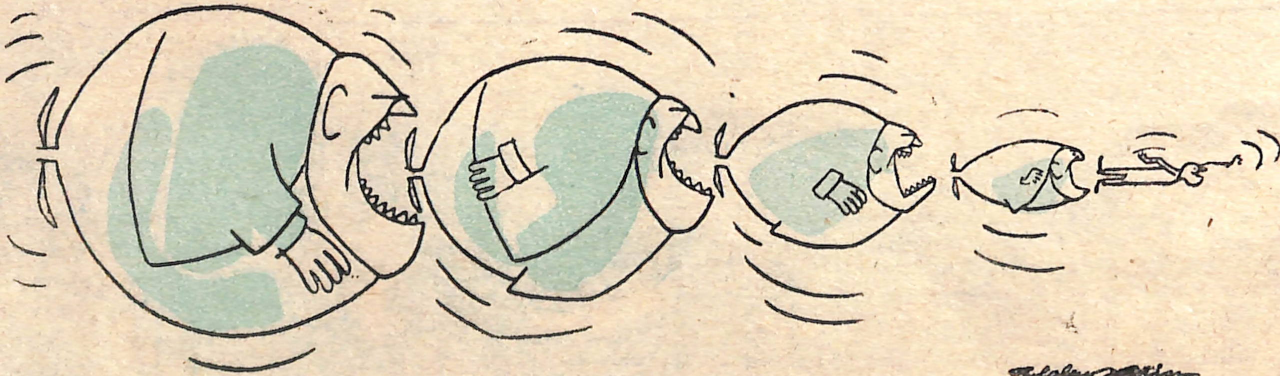
Bakıyorsunuz, oya gibi minicik bir yüzün iki yanını iki hantal halka döyüp duruyor da, kız memnun. Bakıyorsunuz, süzgün, soluk bir kadın... Küpeleri sülük gibi bütün kanını emmiş sanki. Kan kırmızı. Bakıyorsunuz, hüzünlü, hülyalı, bir güzel. Kulaklarında iki ârsız küpe. Durmadan sallanıyor. Bakıyorsunuz.

Nereye baksanız, biri, beşi, onu. Acaiplikte sözbirliği etmiş gibiler. Orta yaş, kendinden geçmiş bir hanım. İki kulağında iri iri birer koleye. Üstlerinde birer ok. Kâfir aşk, durur, durur, nasıl da turnayı gözünden vurur. Hanım, güpegündüz uyuklamada. Kalpler, rüyada. Bakıyorsunuz, kalçaları kadar edası ile de oturduğu yeri doldurmuş bir hanım. Kımıldandıkça bir şıngırtı. Kulaklarında puldan saçaklar göbek atmada.

Bakıyorsunuz... bakın bakabildiğiniz kadar, sonu yok ki. Aklıma eseni yapıyor, almış başını gidiyor küpe modası. İnsanın arkasından seslenesi geliyor:

— Ey iptilâ, ey boyundan çok büyük salgın!.. Söyle, bu gidiş nereye böyle!..

BALIK ADAMLAR!..

(Yalçın Çetin)

MÜZİK RUHUN GIDASIDIR!.. (Tonguç Yaşar)

SON zamanlarda bitim mi kanlandı, ecelim mi yakındır, nedir, siyasî hâdiselerle ilgilenir oldum. Asrımızda siyaset adamı demek, binlerce kilometreyi gık demeden aşan bir çeşit seyyah demek olduğundan ben de gücüm yettiği kadar, Ankara - İstanbul arasında, gâh Başbakanın peşinde, gâh Köprülü'nün gölgesinde mekik dokurken kaldığım kompartımanda bir hâtıra defteri buldum. Tam size bu enteresan defterden notlar açıklıyacağım sırada başıma başka bir iş geldi. Hayır, korktuğunuz çeşitten değil, hamdolsun. Bir ilân gördüm, gazetede. Malûm ya, seyahatlerde şayet çapkınlık yaşını geçirmişseniz, yapacağınız iş gazete okuyarak can sıkıntısını gidermektir. Böylelikle bir hayli de şey öğrenmiş olursunuz. Ne diyordum? Ha.. ilân meselesi. Bakın, sizin de tuhafınıza gidecek:

ACELE SATILIK NAMUS

«Az kullanılmış bir adet namus satılıktır. Taşraya azimet dolayısiyle, daha çok zaman faydasını bile göreceğim halde, namusumu satmak zorunda kalıyorum. Talip olan vatandaşların Telefon 99999 da Ayşe Bingül'e müracaatleri».

Böyle şey ne duymuş, ne işitmiştim. Gerçi bazı frank gazetelerinde, «o biçim» evlerin ilânları bulunur, bu hal oralarda tabii sayılır, ama bizde? Bir gazeteci olarak, az daha aklım başımdan gidiyordu. Meslekdaşları atlatmak gayretiyle, Haydarpaşa'da trenden iner inmez telefona yapıştım:

— Alo? 99999 mu? Ayşe Bingül hanımla..

Reklâm Peşinde

— Benim efendim. Namus müşterisi misiniz?

— A, şey, evet tabii. Onun için arıyordum sizi.

— Ne zaman isterseniz gelip görebilirsiniz. Adresi kaydedin lütfen..

O kadar şaşırmıştım ki, adresi zor kaydettim. Derhal vapurla karşıya geçtim, Şişli'ye yollandım. Tabii taksiyle. Çoğu namus tüccarları gibi, Ayşe hanım da Şişli dolaylarında oturuyordu. E. kibar semttir ne de olsa...

Apartıman kapısını genç bir hizmetçi kız açtı.

— Ayşe hanım beni bekliyorlar.. dedim.

— Buyrun... dedi ve beni büyük bir salona aldı. Az sonra içeri on sekiz yaşlarında, sırım gibi bir sarışın girdi. Doğrusu, gazetelere ilân vermesine hacet yoktu kat'iyyen. Şöyle bir kalabalıkta görünmesi, sürüyle delikanlının kuyruk olması için kâfiydi. Kendimi tanıttım.

— Gazetede ilânınızı okudum da... diye kekeledim. Aslına bakarsanız, mevzua nasıl gireceğimi de pek bilemiyordum hani. Ama kız, gayet rahat bir halde izahat verdi:

— Efendim, dedi, benim babam doktor... Şarka tâyin edildi. Öyle bir vaziyet var ki, mutlaka gitmemiz icabediyor. Tabii buradaki hayatı orada bulmama imkân yok...

— Tabii... diye mahçup mahçup kekeledim.

— Sonra... gider ayak, pişman olmıyacağım bir iş de görmek istedim. Bunun için kalktım gazetelere ilân verdim. Bu zamanda benim gibi bir kış için satış yaptığını teşhir etmek epeyce bir cür'et doğrusu. Lâkin ben aldırmam öyle şeylere...

— Belli... dedim.

— Görmek ister misiniz??

Sıkıntımdan terlemeğe başlamıştım. Ne olursa olsun, sonuna kadar gidecektim.

— Daha önce sormak istediğim bir şeyler vardı, dedim.

— Buyrun, sorun, dedi.

— Sanki bu işi ilânsız yapamaz mıydınız? Elaltından, kimse duymadan...

— Olur mu ya? diye güldü. Vakit yok bir kere... Ne kadar çok talip çıkarsa o kadar iyi. Hem ilânı görmeseydiniz, meselâ siz gelmiyecektiniz...

— Bana ilânın şekli biraz fazla amerikanvari göründü de, sırf merak yüzünden geldim...

İnce kaşları çatıldı. Güzel yüzü asıldı:

— Yani boşuna mı ümitlenmiş oluyorum? Belki beğenirsiniz. Görün bir kere...

— Canım efendim, acelesi yok, görürüz. Hem size inanmamak için sebep yok. Sizi gören...

— İltifatları bırakın şimdi de, buyrum aşağıya inelim...

Asansörle en alt kata indik. A, bir de baktım, sokağa çıktık. Besbelli kız, ne kadar serbest olsa, yine evinde istemiyor, diye düşündüm. Ama bir yandan da sordum:

— Nereye gidiyoruz efendim?

— Uzak değil, şurada, hususi bir yer var da, oraya gideceğiz, zahmet olmazsa.

— Estağfurullah, neden zahmet olsun. Size nerden geldi bu çeşit ticaret fikri, onu anlamıyorum...

— Ticaret değil ki bu? Zaruret. Hem benim en tabii hakkımdır zannederim, malımı satmak!

Küçük dilimi yutuyordum az daha.

— Siz bilirsiniz, dedim.

— İşte, geldik garaja...

— Ne garajı?

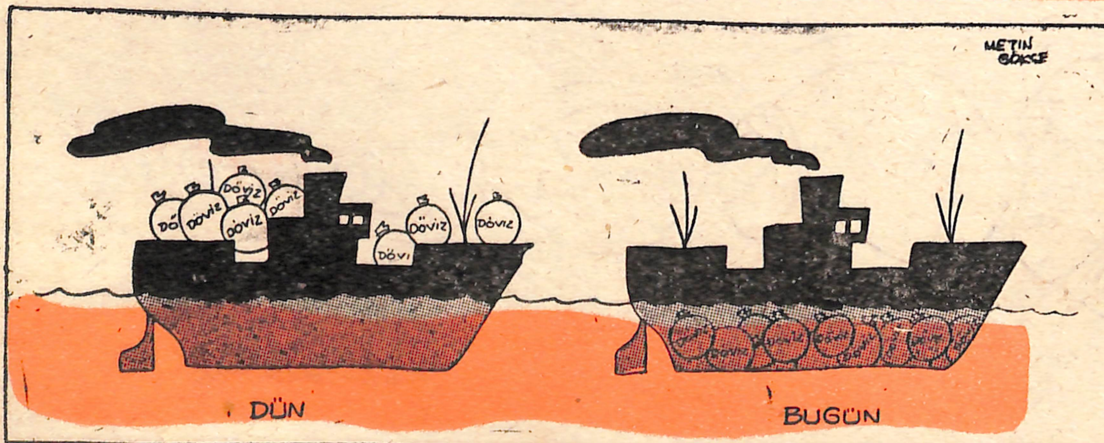
— Hususi bir garajdır ama, benim motosiklet de orada duruyor..

— Motosiklet mi?

— Evet... Nam-Us markalı, hem yepyenidir zaten. Gideceğimiz yerde kullanmama imkân yok. Göreceksiniz, pek zarif bir şeydir...

Üst tarafını anlatmama hacet yok. Ah bu dizgi yanlışları. Beni bir motosiklet sahibi etti...

— Görünmeyen Adam —

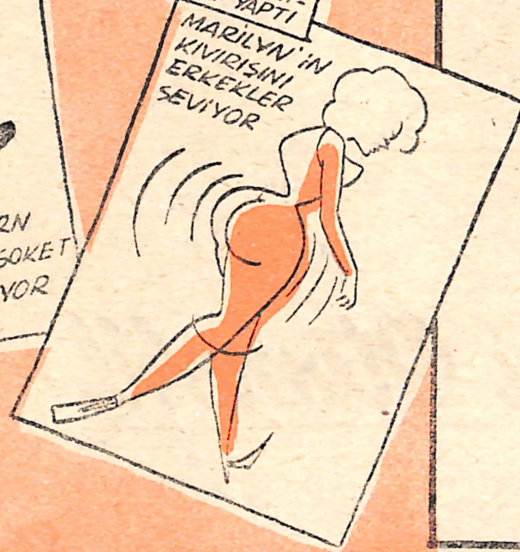

YAZILI!.. (Metin Gökçe)

. . . . ÇILDIRAN KADIN!... (Yalçın Çetin)

Eyvah Kocam!

ŞAHVER Bayıl'ın kocası... Öyle ya, size onu anlatacağız. Şahver Bayıl'ın kocası itfaiyede çalışırdı. Fakat karısının içini yakıp tutuşturan ateşi, alelâde yangın söndürmekteki başariyle söndüremezdi. Bunu itiraf etmek lâzım.

Ne yapsın bayan Bayıl? Hele yaş kırka doğrulup adam akıllı ateş saçağı sardığı sırada ne yapabilirdi ki? Sizin de aklınıza geldiği gibi, başının çaresine bakmaktan başka çıkar yol kalmadığını görmüştü. Bak tı da.

Attilâ Uyan, yüz metre şampiyon namzetlerinden, sırım gibi bir delikanlıydı. Aynı zaman da güreş antrenmanlariyle meşgul olduğu için, ağırda Şahver'in sırtını kolayca yere getirebilecek bir kuvveti vardı. Acı kuvvet değil, sporcu tâbiriyle... Tatlı kuvvet.

Şahver, delikanlısiyle mercimeği fırına verdi. Mesuttu da... Ateş Bayıl, yani etine dolgun Şahver'in kocası nöbette kaldığı geceler, bilhassa mesut oluyordu. Evleri Samatya'da, tren yoluna yakın olduğu için, etraf epeyce tenhaydı. Genç atlet ve güreşçi, kolayca içeri sızabiliyordu. Gece karanlığında kim görecek?

Halbuki hiç bir şeye fazla güvenmemeli. Gören de olabilir, bilen de, hattâ imzasız mektupla Ateş Bayıl'a durumu bildiren de... Şüphe ve kıskançlık ateşi, Ateş'i cayır cayır yakıyordu. Fakat ne yapsındı? Bilemiyordu ki bir türlü... Elinde delil yoktu bahusus.

Yine bir nöbet gecesiydi. Bayıl'ların evinden geceyarısına doğru birden bir ateş yükseldi. Hayır, bu, Şahver'in ateşi değildi. Attilâ'nın hiç. Basbayağı yangındı. Alt kattan çıkıyordu ateş. Daha, âşıklar kendilerini toparlıyamadan, sanki önceden haberliymiş gibi, itfaiye ekibi kapıya dayandı. Şahver:

— Mahvolduk... dedi. Sen pen cereden kaç...

Attilâ pencereye hamle etti, lâkin iri bir itfaiyeci karşısına çıktı. Şahver:

— Eyvah... kocam... dedi ve düşüp bayıldı. Attilâ, kekeliyerek durumu itiraf etti. Halbuki, gelenler, tatbikattan dönen Fatih ekipiydi ve penceredeki adam, Şahver'in kocası değildi.

Çapkın

ERENKÖYÜ'nün en tanınmış şahsiyeti, muhakkak ki Çapkın'dı. Bilhassa Şaşkınbakkal'dan deniz tarafına kuş uçurtmazdı.

Çapkın, bir metreden daha yüksek, dişleri gayet keskin, iri bir köpekti. Mustafa Çalışkan, her sene zincirlerini biraz daha kalınlaştırıyordu. Zira, o taraflarda türeyen bazı soysuzların soygunları, civarı iyice yıldırmıştı. Herkesin mutlaka öteberisi çalınmıştı. Fakat, Çapkın'ın sayesinde, Mustafa Çalışkan, çok şükür rahattı. Adının hoşluğuna rağmen köpeğin öyle de korkunç bir görünüşü vardı ki, çoluk çocuk, güpegündüz yanından geçemezlerdi.

Bir geceyarısına doğru, Mustafa Çalışkan, köpeğin acı acı havlamasiyle uyandı. O akşam, hayvanın zincirini çözmeği unutmuştu. Muhakkak bahçeye yabancı biri girmişti. Hırsız, herhalde eve sokulamıyordu köpeğin şerrinden. Ama kaçacak yerde bulamamış olmalıydı. Yoksa köpek, o kadar uzun havlamaz, susardı tabiî.

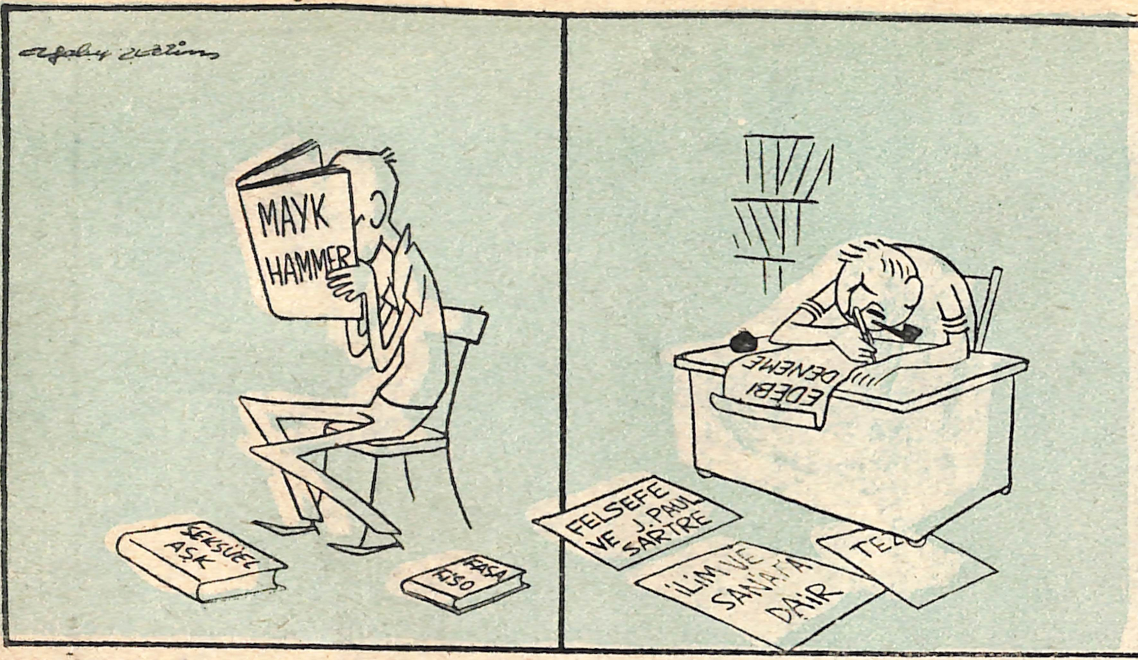
Mustafa Çalışkan, camı açtı. Gök yıldızlıydı ama, büyük, çamlık bahçe karanlıktı. Tekrar yatağa döndü. Yastığının altından küçük tabancasını aldı. Pencereye geldi. Dinledi. Bir şey duyamadı. Esasen köpek, şiddetle havlıyordu. Canı sıkıldı Mustafa Çalışkan'ın. Öyle ya, mademki bahçede birşey yoktu, ne diye havlıyordu münasebetsiz hayvan? Ürkmüş müydü?

Köpeği yatıştırmak için:

— Kâfi artık çapkın, diye seslendi. Bitir şunu...

İlerki büyük çamın altından, boş bulunmuş bir erkek sesi cevap verdi:

— Şimdi bitiyor efendim!..

OKUR...... ...... YAZAR

HİKÂYE:

Hususi Otomobil

— Bu olmuş vaka, hususi arabası olanlara ithaf edildi —

BİR vakitler, bizim doktor Hilmi, İstanbul'da muayenehane açmak sevdasına kapılmıştı. Şimdi diyeceksiniz ki, bıktık şu senin doktorlarından, dişçilerinden... Yer yüzünde başka tanıdığın adam mı yok ki, boyuna berikilerin hikâyesini anlatıyorsun? Haklısınız derim. Haklısınız ama, neyliyeyim ki, bu sefer de olmuş bir vaka anlatacağım. Doktorun başından geçti ise, benim ne kabahatim var?

Ne diyordum? Ha.. Muayenehane açmıştı. Türbede. Apartımanı da Kadıköyde. Telefon filân da var. Artık talihli de ondan mı, yoksa talihsizlikten mi bilmem. Malûm ya, telefon olması bir belâ, olmaması başka belâ.

Bir gün Dr. Hilmi, saat iki sularında eve telefon etti:

— Akşam bir arkadaşı karşılamağa gideceğiz, hava alanına. Ben geç gelirsem kusura bakma... diye.

Sevgili karıcığı da tabii kabul etti. Etmeyip de ne yapsın? Uçak saat sekizde gelecekti. Binaenaleyh, doktor yedi sularında muayenehanesini bırakacak, Yeşilköye yollanacaktı... Lâkin saat beşe doğru müthiş bir yağmur başladı. Yağmurla beraber, zavallı doktorun felâket zinciri de halkalanmağa başlamış oldu. Çünkü, dört arkadaşı, kapıya dayanmışlardı:

— Hava fena, haydi gel, gidiyoruz... diye.

— Durun yahu, daha vakit erken...

— Olmaz. Sonra ne olacağı belli değil. Ortalığı seller basar filân da, kalırız bir kenarda belki. İstanbulu bilmez değilsin ya? Kalk, bizim araba da aşağıda bekliyor hazır...

— E, benim araba ne olacak?

— Dönüşte alırsın canım! O da nı tasa... Hem sen tutumlu herifsindir, benzinden tasarruf etmiş olursun işte...

«Eh» dedi doktor Hilmi içinden kendi kendine, «bir iki hasta muayene etmemiş olurum nihayet. Nasıl olsa yine bana gelirler»... Ve arkadaşlarının peşine takıldı, arabasını muayene kapısında bırakıp gitti.

Sen misin giden... Saat beş buçukta, doktorun kayınbiraderi uğradı. Haberi yok bir şeyden tabiatiyle... Çaldı kapıyı, çaldı kapıyı, açan yok... Halbuki araba kapı önünde. Serde kayın biraderlik de var.. Ne yapar bu vaziyette klâsik bir kayınbirader? Derhal köşedeki tütüncüden Kadıköyü'ne telefonu açar:

— Alo? Abla, sen misin?

— Evet, benim. Ne var?

— Hiç... Eniştemin ordan telefon ediyorum da...

— İyi ya... ne var diyorum ben de...

— Yok birşey.

— Mademki bir şey yok, ne diye telefon ediyorsun? Hazır aklıma gelmişken, ver enişteni bana da bir şeyler söyliyeyim..

— Ben tütüncüden telefon ediyorum. Eniştem yok muayenehanede...

— Yok mu? Bu saatte mi? Sen deli misin?

— Deli değilim. Arabası da kapı önünde ama, kendisi yok. Çalışıyorum çalışıyorum kimse açmıyor..

— Yeşilköy'e gitmiştir. Birini karşılıyacaklar mıymış, geçirecekler miymiş, öyle bir şey söylediydi..

— Ya araba?

— Onunki değildir.

— Tanımaz mıyım abla? Numarası 600000000 değil mi?

— Evet... Belki yakında bir yere gitmiştir de şimdi yola çıkacaktır...

— Ha... O başka, sahi...

Ama, telefonu kapadıktan sonra, bir pot kırmış olduğunu farkeden kayınbirader, ne yapacağını şaşırdı. En iyisi, ortalarda görünmemekti.

Biz gelelim doktora..' Hazret, gece yarısına doğru devlethaneye teşrif edince, sevgili karısını bekler vaziyette buldu. Ferma eden kadın, hafiften sordu:

— Gittin mi Yeşilköy'e bâri?

— Gittim ya...

— Nasıl yetişebildin uçağa vaktinde?

— Neye yetişemiyeyim? Ben daha saat beşi geçerken muayenehaneden çıktım...

— Ya... Ama araban saat altıya doğru hâlâ muayenehane önündeydi...

Doktor hâlâ bir şey anlamıyordu. Birdenbire intikal etti. Kahkahayla gülmeğe başladı:

— Anladım, şu mesele...

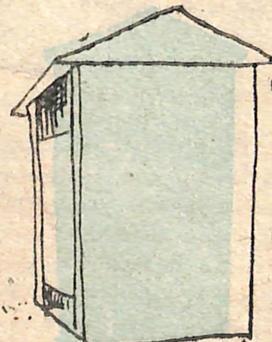
— Şu mesele ya...

— Tam ben çıkacakken arkadaşlar gelmişti de... Hep beraber gidelim dediler de, senin araba dursun diyorlardı da...

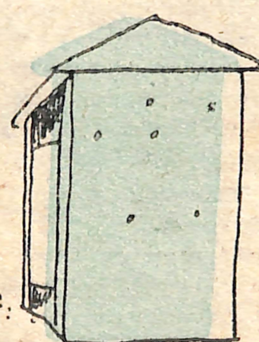
Üçüncü cümleden sonrasına, zavallı doktor, devam edemedi.

Hususi arabanız varsa, daima onunla gezin, tavsiye ederim.

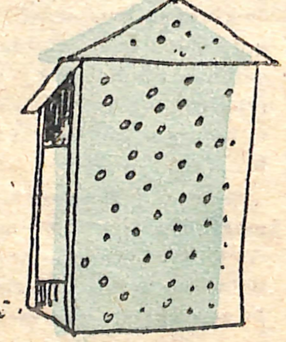
— Hikâyeci —

Yaz başı!

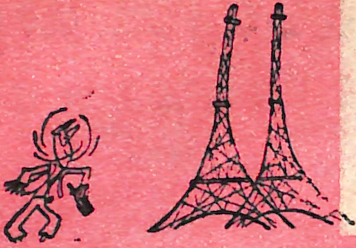

Yaz ortası!

Yaz sonu!

(Şadi Dinççağ)

Gönderen: Ali MIRÇ

(Önüne gelen, onbeş gün, bir hafta, yirmi dört saat Paris'te kalır, ondan sonra arşın arşın seyahat intıbaı yazar. Akbabanın başı kel mi? Üstelik orada devamlı muhabirimiz de var. Ne zannettiniz ya... Sizlere, ar a sıra Paris mektubu yollıyacak olan mizah muhabirimizin ilk yazısını zevkle okuyacaksınız:)

PARİS'e uğrayıp da Quartier Latin semtindeki Madam Sofi'nin Türk yemekleri pişirdiği lokantaya dalmamış memleketli var mıdır bilmem? Sa de lokanta değil, klüptür orası.. Ne hikâyeler anlatılır, neler. Memlekette olanları değilse de, memlcket argosunun son keşiflerini, bizim gibi yıllarca gurbette kalanlar, oradan öğrenir. Avaramu'dan Klârk çekmek tâbirine kadar...

Size, karşımdaki masada oturan bayanın hikâyesini anlatacağım bu sefer. Onu, buraya gelen herkes gibi hamle ettiği ucuz mal satan mağazalarda değil, Sacré-Coeur kilisesinin avlusunda görmüştüm. Bir kanepeye uzanmıştım. Yanımdaki sıraya, biri yaşlıca, iki kadın geldi. Kendilerini yalnız farzedip Türkçe konuşuyorlar:

— Ne iyi tesadüf, karşılaşmamız, hamfendi! Kaç gündür gâvur ellerinde perişan oldum. İki lâf edecek kimse yok bu diyarda. Paris, Paris diye adını çıkarmışlar sadece...

— Zo, lâkırdı edecek adam olmaz olur? Ya kocanız salt ne güne duroor?

— Bırakın canım şu sersemi!.

— Ah gençlik... Bir vakıtlar ben de öyle deridim. Ne vakıt ki elden gitti, ağnadım kıymatını...

— Neyse... Sizin sayenizde benim budalayı atlatmış oldum: sız, erkek kısmı Paris'te kahveye gider deyince, gönderdim, gitti...

— Ka sen delisin nesin? Hiç insan kocasını Pigalle gibi mahalde kafeye tek başına yollar.? Karı kız dolu o mahallenin sokakları...

— Adam, o ne anlar öyle şeyden...

— Hiç öyle demeesin. Erkek kısmının ölüsü bilem Parizli karıyı görünce şıp deyi dirilir.

— Bunun dirilecek hali yok madamcığım. Tutturmuş, Adem Baba'nın ektiğini biçiyoruz deyip gidiyor... Hazret-i Adem dermiş ki, şu kör talihe bakın, dünyaya tek bir kadın geldi, o da bizim tepemize düştü... Bizimki böyle diyor işte İlk kocam tahsildardı. Beş sene Ankara'da oturduk. Tanrının günü: «Amman Saadet'çiğim, bir gün olsun şu Ankara sokaklarında kolkola gezmezsek saadetim tam olmıyacak» diye diye gitti...

— Neree gitti?

— Tahtalı köye tabii... Biz onun tahsilât yaptığı daire müdürünün evinde oturduğumuz için, ben de gencim ne de olsa, müdür bey kocamı boyuna tahsilâta gönderirdi. Zavallının hasret gittiğine yanarım sade, kolkola gezemediğimiz için. Şimdi de tutturmuş: «Şu Paris'e geldik işte, kimse bizi tanımaz, bilmez. Burada herkes sokaklarda öpüşüyor, ille de seni öpeceğim bir köşe başında» diyor.

— Kocandır evlâdım, öptürüver altık...

— Nezle madamcığım, nezle... Penisilin yaptıracak...

— Eh, doktora giderse yedi gün çeker nezleyi...

— Gitmezse?

— O zaman bir hafta sürer. Ne kadar kalacaksınız Pariz'de, yavrus?

— Daha dört gün...

— Vah derim kocana... Bu sefer ki de hevesini alamadan ölüverirse içine hicran olur evlâdım. Gel dediğini yap erkeğinin...

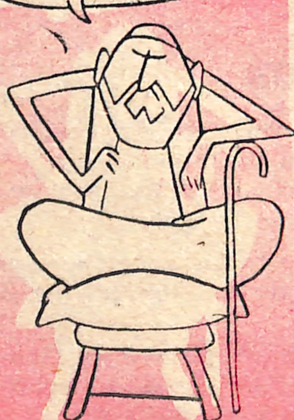
Saadet hanım, şimdi karşımda, sıska bir adamla yemek yiyor. Burnu patlıcan dolması gibi morarmış adamın. Onlara bakarken, dünkü konuşmayı düşünüp gülümsüyorum. Şu Sofi'nin lokantası acaip yerdir vesselâm... En ummadığınız kimselerle karşılaşırsınız orada. Bakalım bir dahaki sefere kısmetimize ne çıkacak? Haydi, hoşça kalın, Akbaba okuyucuları!..

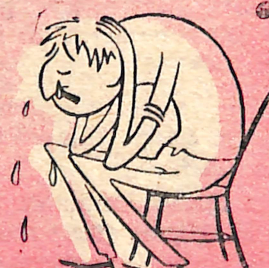
— Yoook, ben çocuk sevmem...
— Korkmayın, dikkat ederiz!..

DELİ..

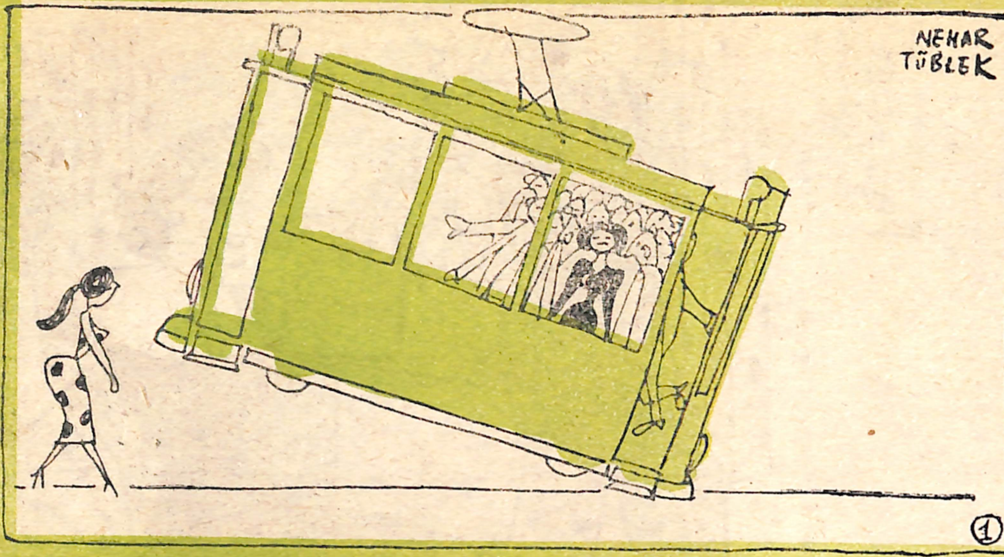

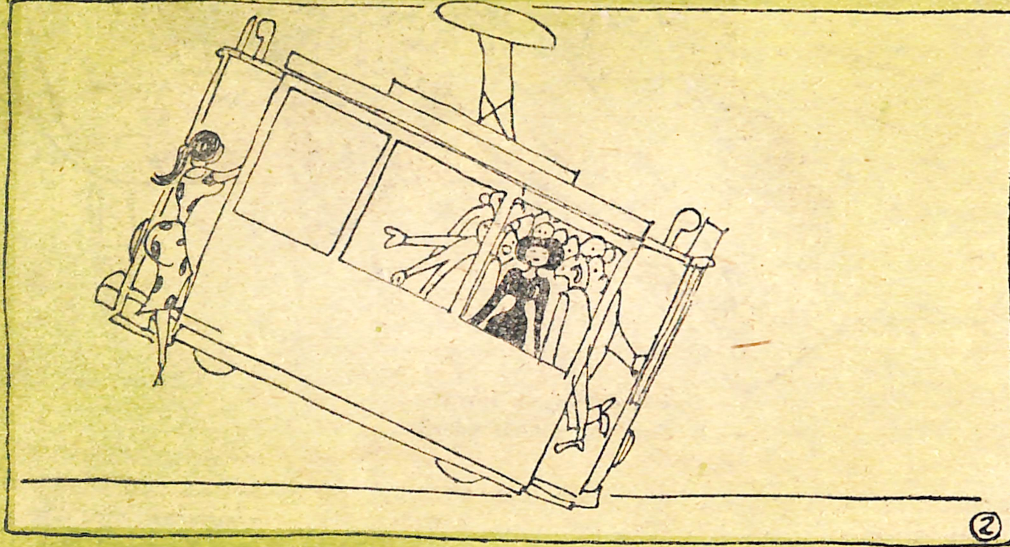
ZIRDELİ..

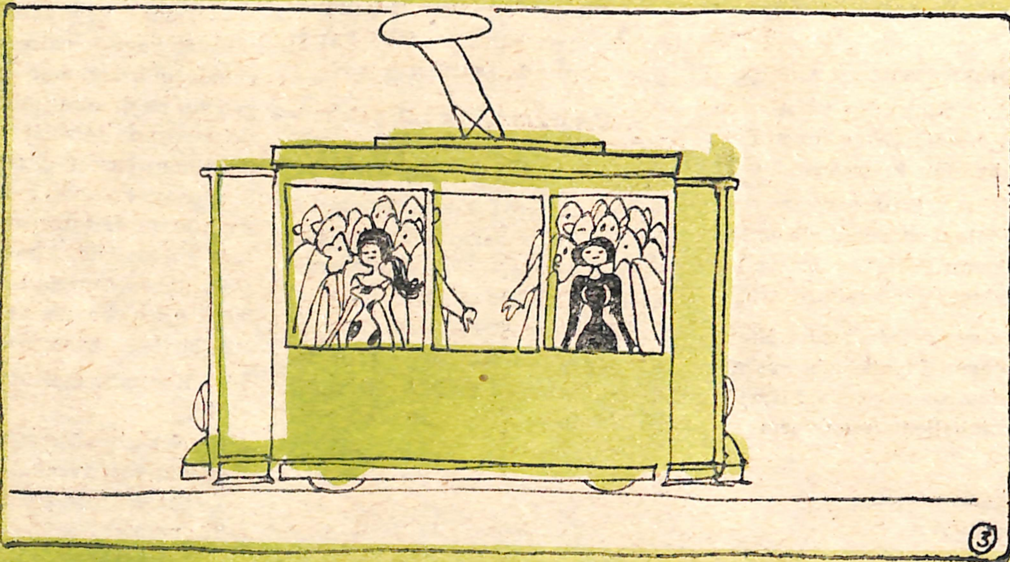

HINZIR DELİ..

(Yalçın Çetin)

MUVAZENE! (Nehar Tüblek)

Haftanın FIKRALARI

DERS

Vahdet ne zaman eve gelse, yemeğe oturmak için epey beklerdi. Çünkü hiç bir zaman yemek vaktinde hazır olmazdı. Bir gün karısına iyi bir ders vermeği aklına koydu. Yine gelir gelmez, karısı:

— Ah şekerim, dedi, maalesef yemek hazır değil daha..

O, bunu söyler söylemez, Vahdet kapıya yürüdü. Karısı sordu:

— Nereye gidiyorsun?

— Lokantaya...

— Ne olur, beş dakikacık bekleyiver..

— Neden? Beş dakikada yemek hazır olacak mı?

— Hayır, ama ben giyiniveririm de beraber çıkarız!

YALANCILIK

Nermin Milâr.la Meral Gaspıralı, yalana dair konuşuyorlardı. Meral:

— Boyuna kadınların yalan söyledikleriden bahsederler. Vallahi yalan.. Ben öyle kadınlar bilirim ki, sade doğruyu söylerler, çünkü bilirler ki, yalanları kimseyi aldatamaz...

Nermin Milâr, muzip muzip güldü:

— Evet, dedi, çirkin kadınlar...

FELÂKET!

Leylâ, Neclâyı ziyarete gitmişti. Arkadaşını kara yaslara batmış görünce şaşırdı:

— Ne o? dedi. Bir felâket mi var?

— Sorma, dedi arkadaşı. Ben artık mahvoldum. Benim için hayat söndü.

— Ne oldu Allahasen?

— Hiç, daha ne olacak? Kocam seyahatten döndü.

NAFİLE ZAHMET

Adamcağız eve geç geldi. Yatak odasında bir tıkırtı duyunca sevinçle çıktı. Lâkin odada kimse yoktu. Soyunmak üzere gardrobu açtı. İçerde bir genç, dimdik duruyordu. Adamcağız:

— Ha, dedi, siz misiniz? Boşuna zahmet etmişsiniz... Karım kaçalı üç gün oldu!

ÇALIŞKANLIK

Grev haklarının tanınmak üzere olduğu sıralardaydı. İşçiler adamakıllı çığırlarından çıkmışlardı. Bir meselenin tahkiki için Beykoz fabrikasına giden bir müfettiş, şöyle bir sahneyle karşılaştı: Bütün işçiler, âvâre âvâre dolaşıyorlar, çene çalıyorlardı. Yalnız bir adam, kürek mahkûmu gibi çalışıp duruyordu. Müfettiş, aylâklardan biri ne:

— Fabrika müdürünü göreceğim, dedi. İşçi sırıttı:

— İşte orada, dedi, işçi gibi çalışan biri var ya? İşte o!..

Telefon

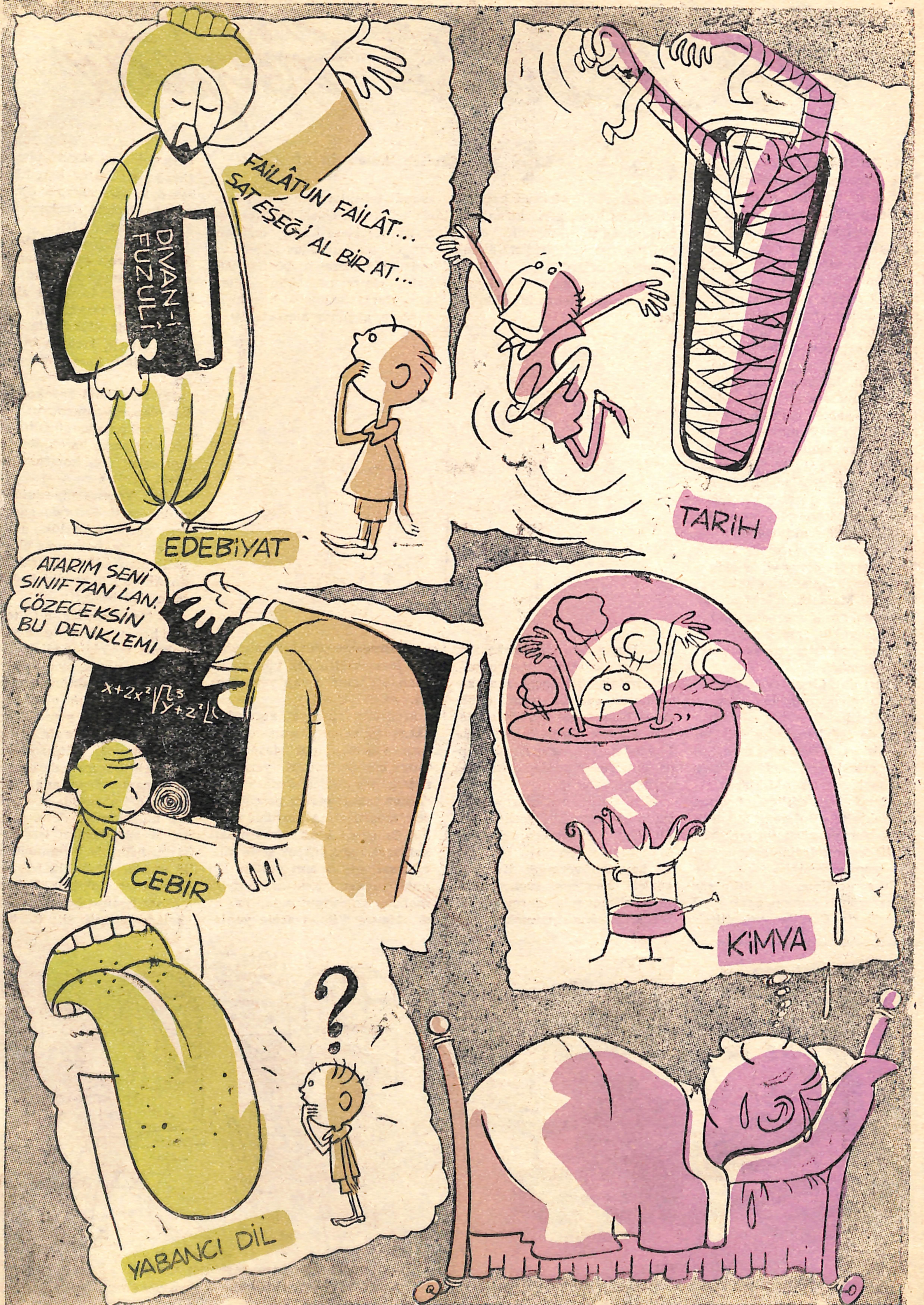
Anadolu turnesine çıkan truplar, ufak tefek roller için gittikleri yerden adam tutarlar. Şehir Tiyatrosu da bir turne sırasında, kasabalı bir delikanlıyı küçük bir rol için kiraladı. Rejisör, çocuğa ne yapacağını söyledi:

— Sahneye gireceksin. Telefon çalmaktadır. Açacaksın, ondan sonra geriye dönüp: «Mehmet beyi telefona istiyorlar» diyeceksin. Hepsi bu kadar...

Çocuk rolünü ezberlemişti. Üstelik pek de hevesliydi. Lâkin sahneye girince şaşırdı. Çünkü telefon, ta dipteki masanın üstündeydi. Çalıyordu, telefonu açtı. Dedikleri gibi, geriye döndü. Kendini halka biraz uzak bulmuş olacak ki, sahnenin önüne kadar geldi ve seyircilere seslendi:

— Mehmet bey kim? Telefona istiyorlar.

MEKTEPLER AÇILIYOR:

KÂBUS!..

(Yalçın Çetin)

DÜNYA MİZAHINDAN:

Aşk Böyle Söyletir

Yazan: O Henry *Çeviren: Hasan Âli EDİZ*

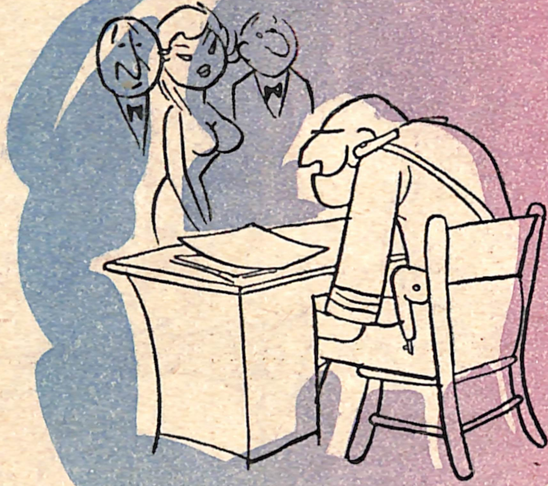
BROODWAY'daki gece lokantalarından birinde, bir masa başında akşam yemeğ'ni yemekte olan yarım düzine kadar müşteri, bağırıp çağırmakta, müthiş gürültü etmekte idi. Maitre d'Hotel nâzik ve mânalı bakışlarla onları süzerek üç sefer yanlarından geçmişti. Fakat aralarındak münakaşa, matre d'Hotel'in bakışlarile sönmiyecek kadar hararetli idi. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Lokanta, bu bölgenin tiyatro ziyaretçilerile dolu idi. Her halde bunlardan bazıları, birbirlerile münakaşa etmekte olan, aynı komedi trupuna mensup bu altı kişi arasında, Carol'u tanımış olacaklardı.

Doğrusunu isterseniz, burada ancak dört aktör vardı. Beşincisi, bu dört aktörün bir kaç New York tiyatrosunda büyük bir başarı ile oynamakta oldukları «Şen Yosma» piyesinin yazarı idi. Masa başındaki altıncı kişiye gelince, bunun sanatla hiç bir ilg'si yoktu, ama, bu gece burada bir çok istakoz onun hesabına yenmişti.

Altısı da yüksek sesle ve hararetle münakaşalarına devam ediyorlardı. Bununla beraber şunu da söylemel'yim ki, bu altı kiş'den birisi, heyecana kapılan arkadaşları adetâ zorla ağzından bir cevap aldıkları zamanlar istisna edilirse, boyuna susmakta idi. Bu, genç bir delikanlı olan ve yüzünün melânkolik ifadesi mesleğine asla uymayan trupun komiği 'di.

Bu zaptedilmez dört dil'n söz okları küçük trupun parlak yıldızı Cleris Carol'a yönetilmiş bulunuyordu. Mahzun komik istisna edilirse, geri kalanların hepsi de ,aktrisi, tesadüfî ve geçici başarısızlıkla itt'ham etmekte birleşiyorlardı.

Üst üste ellinci defa olarak, ona aynı şeyi tekrarlamakta idiler:

— Hayır Cleris, münakaşa etmeyiniz! Bu sahneyi bozan yalnız sizsiniz! Siz ancak son zamanlarda onu bu tarzda oynamağa başladınız! Bu böyle devam edecek olursa, piyes tehl'kededir. Bu vaziyet karşısında onu repertuardan çıkarmak zorunda kalacağız!

Miss Carol, hasımları karşısında bir adım bile gerilemiyordu. Gal'li oluşu ona, kolayca öfke haline geçebilen bir ateş ve heyecan vermişti. Kocaman gözleri, kendisini suçlandıranlara ateşli cevaplar vermekte idi. Düzgün, mânalı parmakları, masadaki tabakları durmadan tehdit ed'yordu. Güzel soprano sesi tiz perdelere kadar çıkıyordu. Bu ses bu kadar güzel ve müzikal olmasaydı, bir feryad halini alması işten bile değildi. Miss Carol, kendisine hücum edenlere, alışılmış olmakla beraber, Broodway'daki lokantalar için lüzumundan çok yüksek sayılan bir tonla cevap vermekte idi.

Muarızları, n'hayet, gerek bir aktris, gerek bir kadın olarak kızın tahammülünü taşırdılar. Carol bir panter gibi yerinden fırladı, bir düzine kadar bardak ve tabağı param parça ederek muarızlarına meydan okudu. Onlar da kızın arkasından kalkarak daha yüksek sesle münakaşalarına devam ettiler. Komik içini çekti. Eskisinden daha mahzun ve duygusuz bir hal aldı. Maitre d'Hotel acele yanlarına geldi ve sâkin olmalarını tavs'ye etti. Ama karşılık olarak öyle beklenmedik bir cevap aldı ki, hemen yanlarından çekilmekte acele etti.

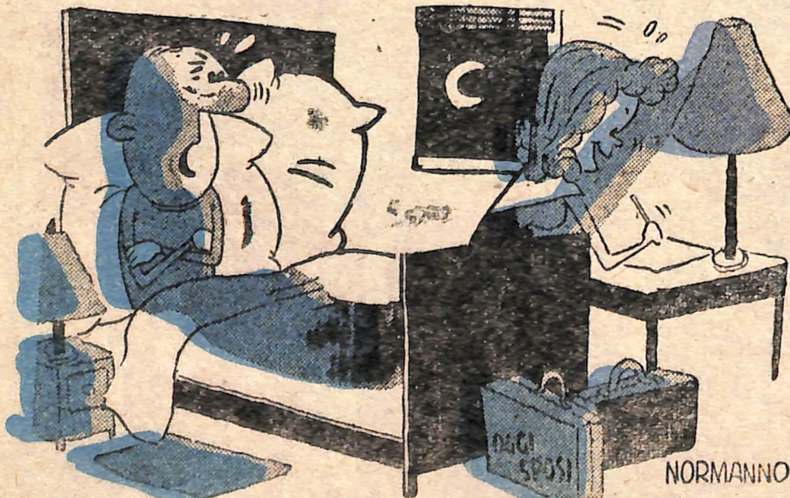
Maitre d'Hotel öfkelenmişti. Bir el işareti yaptı. Garsonlardan biri kapıdan fırladı. Tam yirmi dakikada sonra altısı da kendilerini karakolda, masasının başında oturmakta olan filozof tavırlı, kıranta bir polis komiserinin karşısında buldular.

Bu altı kişiyi karakola getirmiş olan pol's memuru:

— Lokantada gürültü etmişler. yakışıksız hareketlerde bulunmuşlar, d'ye komisere izahat verdi.

«Şen Yosma» piyesinin yazarı öne geçti. Sırtında gece elbisesi, gözünde gözlük, ayağında da, az önce boyanmış oldukları belli olan âdi kunduralar vardı. Aktör İrving gibi boğuk bir sesle söze başladı:

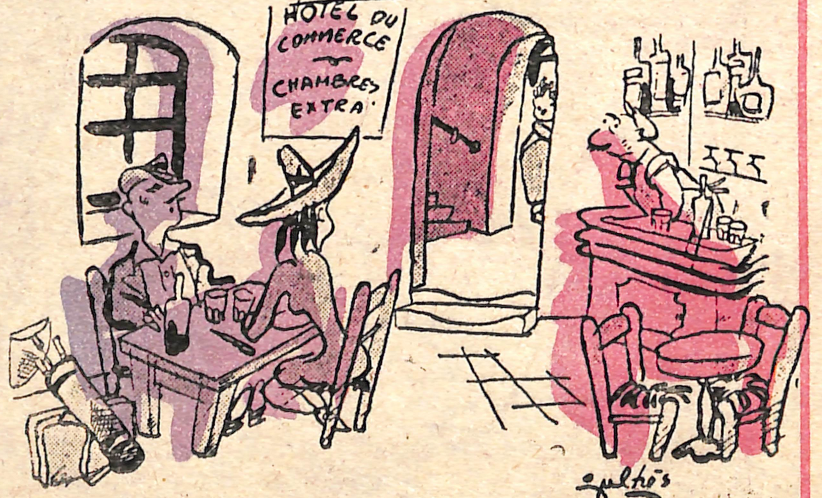
— Bay komiser, bu tevkifimizi her suretle protesto ederim. Bakınız mesele nedir: Ben'm yazdığım piyesi oynamakta olan küçük bir aktör gurubu benimle ve ahbabım olan şu zatla birlikte akşam yemeği y'yorduk. Son zamanlarda eserimin bir sahnes'nin, bütün piyesi tehlikeye düşürecek derecede kötü oynanışından hangi aktörün suçlu olduğuna dair hararetli b'r münakaşaya dalmıştık. Lokanta adamlarının işe karışmalarını belki de l'üzumundan fazla sert ve gürültülü b'r şekilde karşılamış olabil'riz. Fakat münakaşa konusu hepimiz için fevkalâde önemli idi. Görüyorsu-

İLK GECE :

— Arkadaşlarına duygularını yarın yazsan daha iyi olmaz mı?..

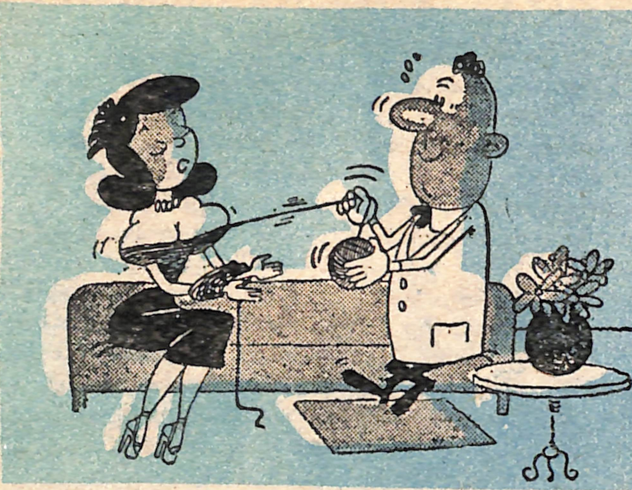
— İtalyan —

— Burada insan horoz sesleriyle uyanır...

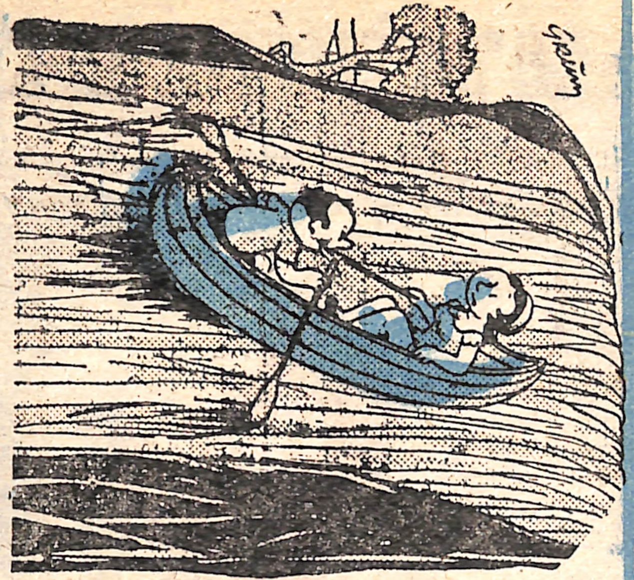
— Aman, akşamdan tenbih et, yarın bizi altıda uyandırsınlar!..

— Fransız —

— Çok naziksiniz beyefendi... Bana iyi yardım ettiniz!..

— İtalyan —

— Bu bir şey değil... Asıl çıkarken manzaranın güzelliğine doyamıyacaksınız!..

— Fransız —

nuz ki hepimiz ayık bir haldeyiz ,gürültü, patırdı çıkaracak kimseler değ'liz! Umarım ki işi büyütmez, bizi hemen bırakmaları için gerekli emirleri verirsiniz!

Komiser:

— Şikâyetçi olan kim? diye sordu.

Arka taraftan beyaz bir caket:

— Şikâyetçi olan benim, dedi. Lokanta beni gönderdi. Bu adamlar gürültü patırdı ettiler, tabakları kırdılar.

Piyesin yazarı:

— Kırılan tabakların parası verilmiştir, dedi. Biz'm aktrisim'z istemiyerek bunları kırdı. Bütün bir sahneyi berbad ettiğine dair ileri sürdüğümüz tenkidlere öfkelenen Miss Carol...

Miss Cleris Carol'un çıngırak lı sesi:

— Bu doğru değ'l komiser efendi, diye yükseldi. Hayır bu doğru değil!

Carol, kahverengi ipekli robu ile, kırmızı tüylü şapkas'le ileri fırladı ve kendini komiserin önünde buldu:

— Bu işte benim zerre kadar suçum yok, diye bağırdı. Ne cesaretle böyle konuşuyorlar? Sahneye konduğu günden beri ben bu piyesin baş rolünü oynuyorum. Piyesin, sağladığı başarıyı kime borçlu olduğunu öğrenmek istiyorsanız, seyircilere sorunuz! İşte bütün söyliyeceklerim.

Piyes yazarı:

— Miss Carol b'r dereceye kadar tamamile haklıdır, dedi. Piyesim beş aydan beridir şehrin en iyi tiyatrolarında tam bir başarı sağladığı halde, son zamanlarda halkın gözünden düşer gibi oldu. Eserimin bir sahnesi var ki M'ss Carol bunu harikulâde güzel oynamakta idi. Şimdi ise aynı sahneyi her zaman oynadığından bambaşka bir şekilde oynamak suretile eserimi tamamile mahvediyor.

Miss Carol inatçı bir tavırla:

— Bunda benim zerre kadar suçum yok, diye direndi.

Eserin yazarı düşüncelerini hararetle isbata çalışarak:

— Ama sahnede topu topu iki kişisiniz, dedi. Siz ve Delmars

Miss Carol:

— Şu halde demek ki kabahat onun, dedi ve kara gözleri öfke ile tutuştu.

Komik, kadının bu bakışlarını yakaladı, komiserin masasına dikilmiş olan gözlerinde okunan melânkolik ifade biraz daha derinleşti.

Polis karakolunda gece, umumiyetle pek can sıkıcı geçer. Ama bu sefer, komiserin körlenmiş merakı hafifçe harekete geldi: Eser'n yazarına:

— Sizi dinledim, dedikten sonra, piyeste teyze rolünü oynayan mütevazi görünüşlü zayıf bir kadına döndü:

— Sizce, münakaşanızın konusunu teşkil eden sahneyi bozan kimdir? diye sordu.

(Sonu var)

— Kız, yine kiminle âşıkdaşlık ettin?..

— Fransız —

FESTİVAL

SU!

İsveç'in Smaland eyaletinde yaşayan bir ihtiyarın yüzüncü yıl dönümünü geçenlerde kutladılar. Adam yüz yaşında ama, sağlam mı sağlam, turp gibi. Bu kutlama töreninde hazır bulunmak üzere, yabancı memleketlerden gelenlere, civardan katılanlar da oldu. Gazeteciler adamın etrafını sardılar, bir sual yağmurudur başladı:

— Baba, içki içer misin?

— İçer misin de lâf mı? Şakır şakır.

— Tütün?

— İçerim. Pipom yanımda olmazsa rahat edemem.

— Peki, kahve?

— Günde on fincan. Ama, şöyle kallavi cinsinden, kahvenin de koyusu olacak ha!

— Et yer misin?

— Yalnız öğle yemeğinde, bir de akşam. Sabah kahvaltısında yal nız domuz yağı yerim!

— Yani, yemeden içmeden yana hiç perhiz etmezsin öyle mi?

— Hiç...

— Peki, uzun yaşamanızın sırrı nedir sizce?..

— Kendimi bildim bileli hiç yıkanmadım... Belki odur!

★

TAM TAM!

Kamerun'da, Nagana filmi çevrilirken, rejisör Hervé Bromberger, faaliyeti bir kaç gün için tatil etmiş, artistlerle birlikte, memleket içinde şöyle bir dolaşmaya çıkmışlar. Bir kaç yerli, rehberlik ediyormuş. Yola çıktıktan bir saat sonra, bir tam tam sesi duymuş-

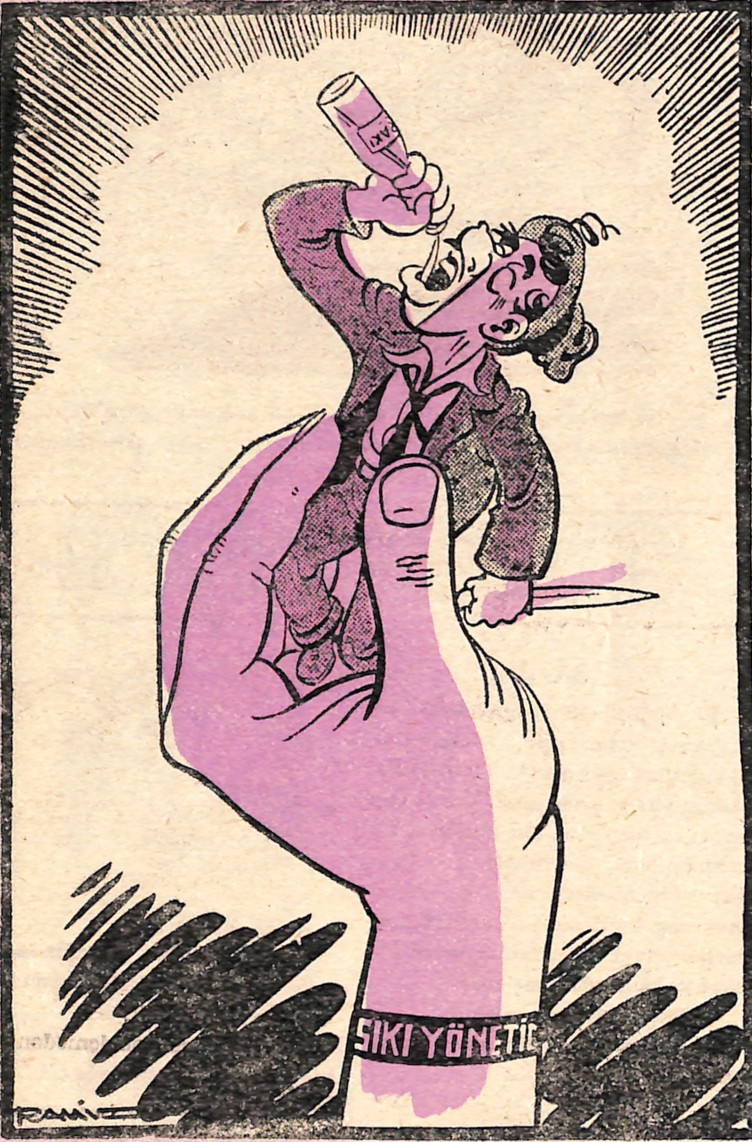

lar. Bu ses, dağdan dağa haber ulaştırmakta imiş. Aktörler, tam tamın ne haberi verdiğini yerli kılavuzlara sormuşlar. Adamlar, önce cevap vermek istememişler, sonra izah etmişler:

— Yolda çok paralı turistler var, fiatları arttırın, diyor...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Sarhoşları ve asayişi bozanlar Sıkıyönetim cezalandıracak:

Sıkıyönetim — İçme de beyim içme, sarhoş olursun,
Saat da beşten sonra, benim olursun!..

(28 Kasım 1947 tarihli Mizah gazetesinden)

Hızırı Gören Adam!

KARANLIK bir sokaktan geçerken karşısına fakir kıyafetli, uzun beyaz sakallı bir ihtiyar çıktı. Boynunu bükerek yalvardı:

— Fakirim, hastayım, ihtiyarım, açım, bana bir sadaka ihsan edin.

Yolcu durdu, cüzdanını açarak bir lira çıkardı, fakire uzattı:

— Al baba.

— Allah sana bin mislini verecek inşallah.

— Boş dualara ne lüzum var. Ben bu lirayı sana bir menfaat mukabilinde vermedim ki!

— O halde daha büyük bir sevap işlemiş oluyorsun. Biraz evvel bin misli demedim mi? Şimdi bu liranın tam on bin mislini alacaksın.

— Ne kadar katiyetle konuşuyorsun baba.

— Elbette. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

— Hayır ne bileyim.

— Sen Hızır aleyhisselâmın kim olduğunu biliyor musun?

— Evet, arasında darda kalanların imdadına yetişen bir mübarek ihtiyar.

— İşte ben oyum.

— Atıyorsun baba.

— Atmıyorum. Doğru söylüyorum. Seni tecrübe için karşına çıktım.. İnanmıyorsan değil mi? Bak şimdi kanatlanıp uçmağa başlıyacağım. O vakit sahiden Hızır olduğuma inanacaksın.

İhtiyar bu kelimeleri henüz söylemişti ki, sırtında ışığa tutulmuş ham gümüş parlaklığında iki kanat peyda oldu ve dilenci bunları sallıya sallıya uçarak gözden kayboldu.

Yolcu elini dizine vurdu:

— Tu Allah belâsını versin... Şu bendeki şansa bak, dedi, herife sahte lira vermiştim.

Kurbağa

AMENTÜ

**Bir kudreti külliyenin insanlar esiri:
Servet denilir ismine imanla, inandım.
Nakdin, o büyük sahirin icazı önünde,
Her şey eğilir yerlere hüsranla, inandım.
Talih nice cahillere milyon eder ihsan,
Bazan da adam aç kalır irfanla ,inandım.
Herkes bana benzer mi ya, erbabı tevekkül
Bin derd avutur vuslat-ı cananla, inandım.
Devran edecek erkeği kız, kızları erkek,
Baylar gezecek hep kısa fistanla, inandım
Kâfi ise bir mısra-ı bercestə de bazan,
Şair olamaz her kişi, divanla inandım.
Bir yandan atom bombası, bir yandan uçaklar,
Dünya dönecek bir şeye insanla inandım!**

Ercümend Ekrem

TARİHTEN NÜKTELER

DÜŞESE ATILAN ELMA!

Fransız ihtilâlinin arefesinde, tiyatrolarda bile kargaşalıklar çıktığı oluyordu. Bir gece (Français) tiyatrosunda, halkla aristikratlar arasında bir arbede çıktı. Localara elmalar atıldı. Düşes de Biron'un locasına atılan bir elma, asilzade kadının başına isabet etti. Düşes, ertesi gün, bu elmayı La Fayette'e yolladı, bir de pusula yazdı. Şöyle diyordu: «Mösyö, bana kadar ulaşan, ihtilâlin ilk meyvesini size takdim etmeme müsaadenizi rica ederim».

MALİYECİNİN BANYOSU!

Talleyrand, hariciye nazırlığı zamanında, bir maliyeciyi yanına çağırmak için adam yollamıştı. Giden adam, geri geldi, şu haberi getirdi:

— Banyosunu «alıyormuş» efendim.

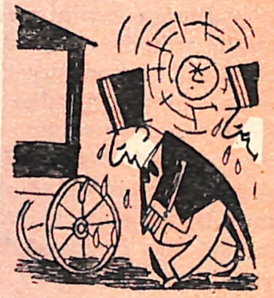
Hazır:

— Tamam, dedi, böyle olacağı malûmdu zaten. Mutlaka her zaman bir şey alır.

MERHAMET!..

Sacha Guitry ile babası Lucien Guitry, pek az tanıdıkları yaşlı bir akrabanın cenaze törenine iştirak ediyorlardı. Hava müthiş sıcaktı. Güneş, tepelerinden, erimiş kurşun gibi akıyordu. Sessiz sedasız, cenaze arabasının arkasından yürürlerken, Lucien Guitry, birdenbire oğluna döndü, yavaş sesle:

— Bana bak, dedi, akrabamızın ölümüne yavaş yavaş acımağa başlıyorum.

NAPOLEON VE YAVERİ

Napoléon Bonaparte'ın yaveri Rapp, iki subayın bir derece terfii için imparatora müracaatta bulunmuştu. Napoléon:

— Bu kadar çabuk terfi tarafdarı değilim, dedi. Bizim zamanımızda bu kadar çabuk ilerleme yoktu. Bizzat ben senelerce teğmen olarak kaldım.

Rapp, hiç şaşalamadan cevabı yapıştırdı:

— Olabilir, ama sonradan, kaybettiğiniz zamanı çabucak telâfi ettiniz.

DENİZ ASLA

Yazan: EMİRKULU Çizen: NEHA TÜBL

HADİ DIŞARI ÇIKALIM DA BENİ KORUYACAK İYİ KALPLİ BİRİNİ BULALIM..

AMAN KARICIĞIM, SAKIN TİCARİ İTİBARIMI SARSMA!..

VAAAY.. BEYFENDİCİĞİM!.. ŞÜKÜR GÖRÜŞTÜĞÜMÜZE.. SİZİ GÖREN HACI MI OLUR, HOCA MI?!.

ZİNLE NERDE TEŞERRÜF ETTİK BAYIM?.

BOŞ VER SAFFETCİĞİM. DEMODE OLDU BU ZAMPARALIK USULERİ...

OYNAMA SAFFET!.. GIDIKLANIYORUM!

BURADA İNSANIN RUHU SÜKÜNETE KAVUŞUYOR. BİR TARAFTA GÜNEŞİN ULTRA-VİYOLESİ, BİR TARAFTA ENFRA RUJ... BİR TARAFTA RADYO AKTİVİTE... BİR TARAFTA VİTAMİN... BURADA ONBEŞ GÜN KALALIM, EVVEL ALLAH SENİ YABANCILARA MUHTAC ETMEYECEĞİM!..

HAYATTA OKADAR YALNIZIM Kİ... BİLEMEZ-SİNİZ NEKADAR BEDBAHTIM...

VAH, VAH!.. İŞTE BUNA ACIDIM. SİZİ BEŞ ON DAKİKA TESELLİ ETME-ME MÜSAADE EDER MİSİNİZ?.

HOOORR... HOOOORRR..

(Devam edecek)

Son Çare

HİKÂYE

Yazan :
O. YAZAR

SON deprem bu güzel kasabada bir hayli tahribat yapmıştı. Kerpiç evler tamamile yıkılmış, mukavemetleri az eski taş binalar da dağılıp göçmüş, hulâsa kasabada oturulabilecek pek az bina kalmıştı.

Memurluk hayatına yeni atılan Veli bey, depremden 10-15 gün sonra, bu kasabaya gelmiş, yeni evli olduğu için karısı Münevveri de beraberinde getirmişti. Karı koca, binbir belâ ile kendilerine oturulabilecek bir ev bulabilmişlerdi.

Bir akşam Veli bey işinden evine döndüğü zaman, oldukça hazin bir manzara ile karşılaştı: karısı Münevver perişan bir halde odanın eşiğinde oturuyor ve üzüntülü bakışlarla odanın ortasındaki leğene bakıyordu. Tavandan, muntazam aralıklarla şıpır şıpır sular damlıyor ve odanın ortasındaki leğene dökülüyordu.

Odanın tam ortasına rastlayan tavan parçası sapsarı olmuştu. Yemek masası odanın kenarına çekilmiş, odanın içindeki öteki eşyalar masanın altına yığılmıştı.

Bu hazin manzarayı görünce Veli beyin canı sıkıldı ve karısını teselli etmek için:

— Karıcığım hiç üzülme, dedi. Yağmur nasıl olsa dinecek. O zaman elbette şu tavanın bir icabına bakarız.

Münevver, zor zaptedilir bir öfke ile:

— Ne yapalım, dedi. Başa gelen çekilir. Şeker değiliz ki, eriyelim!.

Veli bey bir müddet düşünceli bir eda ile kâh karısına, kâh yere damlıyan sulara baktı. Sonra karısına dönerek:

— Münevver, dedi, ben ev sahibini bulmağa gidiyorum. Gerçi şimdi onların burnu kafdağında ama, ne de olsa yalvarır yakarır şu keremitlerin bir çaresine bakmasını temin ederim.

Veli bey, bunları söyledikten sonra pardesüsünü giyerek ev sahibine gitti. Hiç bir başlangıca lüzum görmeden vaziyeti anlattı, damı aktarmasını rica etti.

Ev sahibi suratını ekşiterek:

— Vallâhi kardeşim, dedi, şu oturduğunuz evin damını aktaralı bir hafta olmadı. Malûm ya, deprem, bütün kiremitleri yerinden oynatmıştı. Bunun neticesinde evde ciddî bir tamir koymak icap etti. Evin akabileceğine hiç aklım ermiyor!

— Fakat rica ederim ,yalan söyliyecek değilim. Oda, oturulmıyacak bir hale gelmiş!..

Ev sahibi, can sıkıntısını gösteren bir eda ile:

— Gözlerimle görmedikçe sözlerinize inanamıyacağım, dedi.

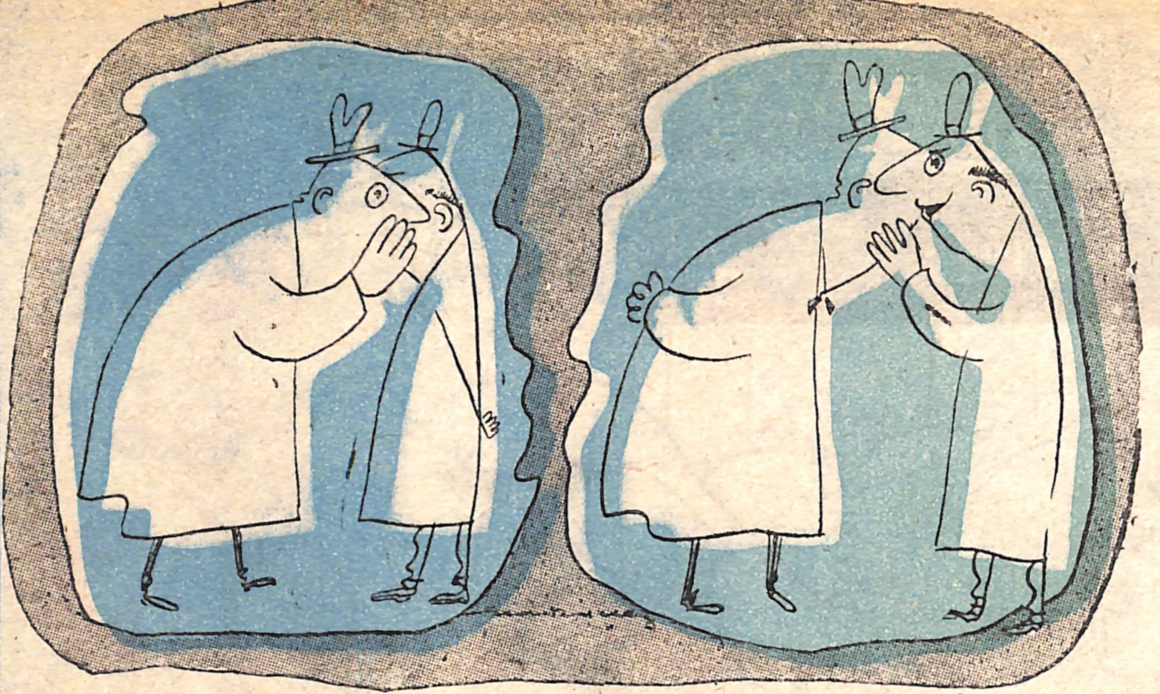
— Öyle ise zahmet edip eve kadar teşrif ediniz, o zaman sözlerimin doğru olduğunu siz de tasdik edersiniz! dedi.

Ev sahibi geceleyin keyfini bozarak sokağa çıkmak istemedi. Müsait bir vakitte uğrıyacağını vadederek Veli beyi başından savdı.

Veli bey evine döndüğü zaman, karısını leğenin başında ağlar bir halde buldu. Karısını okşıyaaak:

— Münevverciğim, dedi, sen çok yoruldun! Git yat!. Leğenin başında ben nöbet beklerim!

Veli, şafak sökünceye kadar sularla boğuştu. Leğen her dolup taştıkça götürüp boşalttı. Ancak sabahleyin, yağmurun dinmesinden faydalanarak gözlerini yumdu.

Biri — Nasılsın?.... ..... Öteki — İyiyim!.. (Şadi Dinçcağ)

Bir saat bile uyumağa fırsat bulamadan karısı, ev sahibinin geldiğini haber vererek onu uyandırdı.

Odadan içeri giren ev sahibi, uzun uzun tavana baktıktan sonra, iki parmağiyle alt dudağını tutarak:

— Doğrusunu isterseniz ben hiç bir akıntı görmüyorum, dedi.

— Ama rica ederim, yağmurun dindiğini görmüyor musunuz?

— Dün gece yağmur yağıyor muydu?

— Hem de nasıl! Adeta bardaktan boşanırcasına.

— Şu halde kabahat benim evin damında değil, yağmurda imiş!..

Ev sahibi bunları söyledikten sonra daha fazla durmağa lüzum görmeden evden çıkıp gitti.

Karı koca, ev sahibini nasıl yola getirebileceklerini uzun uzun aralarında konuştular. Nihayet, hileye başvurmaktan başka çare olmadığına karar verdiler.

Bu hâdiseden bir kaç gün sonra, Veli bey bir akşam işinden evine döndüğü zaman ortalık kararmış, yağmur yağması ihtimali baş göstermişti. Veli bey, hemen pardesüsünü giyerek ev sahibine koştu. Büyük bir samimiyetle :

— Bu akşam bize yemeğe şeref vermenizi rica etmeğe geldim. Bu akşam evlenişimizin yıldönümü.. Gurbette olmamıza rağmen bunu mutlaka kutlamak istiyoruz. Bu kasabada sizden başka ahbabımız da yok gibi bir şey. Bunun için bizi kırmıyacağınızı umarım.

Ev sahibi, biraz nazlandıktan sonra daveti kabul etti.

Münevver, ev sahibini büyük bir nezaketle karşıladı. Tertipli bir ev kadını eliyle hazırlanmış masayı göstererek:

— Beyefendi, rica ederim, şöyle buyurunuz!.. dedi.

Ev sahibini, önceden hazırlanmış koltuklardan birine oturttu. Ev sahibi, ikinci kadehi içmeğe vakit bulmadan, tam ense köküne buz gibi bir şeyin damladığını hissetti. Başını kaldırarak ürkek ürkek tavana baktığı zaman, tavanda, düşmek için sıra bekliyen bir çok su damlacığının titreşmekte olduğunu farketti. Ama hiç renk vermeden yemesine ve içmesine devam etti. Çok geçmeden, tavanda gördüğü damlalar, birbiri peşisıra, ensesine düşmeğe başladı.

Ev sahibi ensesini kıstı. Ama bu da para etmedi. Damlalar sıklaştıkça sıklaştı, âdeta ince bir sicim halini aldı.

Münevver ile kocası, sanki hiç bir şeyin farkında değillermiş gibi, ev sahibine ikram etmekte birbirleriyle yarış ediyorlar, hiç istifleri ni bozmuyorlardı.

Ev sahibi biraz daha bu hale dayandı. Ama bu su işkencesi, eninsonunda öyle bir hal aldı ki, âdeta çıldırma derecesine geldi. Bu hal biraz daha sürerse karı kocanın gırtlağına sarılacağını, ortalığı kırıp geçireceğini hissetti. Yerinden fırladı, bir tavana, bir de karı kocanın yüzüne bakarak deli gibi kendini sokağa attı.

Bu hâdiseden hemen bir gün sonra damın aktarıldığını, bilmem ki, söylemeğe lüzum var mı?

Faydasız Tokat!

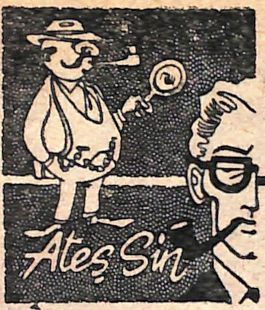

On sekizinci asrın en meşhur kadınlarından madam du Deffand, çok zeki, çok nükteci bir kadındı. Madam de Forcalquier isimli bir ahbabı vardı ki, en az kendisi kadar zeki ve hazır cevaptı. Devir de, nükteye, macaza, hazırcevaplığa çok kıymet veren bir devirdi.

Bu madam de Forcalquier, bir gün, kocasından bir tokat yemiş, bunu bahane ederek, ayrılmak için mahkemeye baş vurmuştu.

Mahkeme, iddiayı varit görmedi, dâvayı sukut ettirdi. Bu karar, madam de Forcalquier'nin çok canını sıktı. Karar tefhim edildikten sonra, yerinden kalktı, yanında oturan kocasına döndü, hâkimlerin huzurunda ve dinleyici kalabalığı ortasında, kocasına bir tokat aşketti:

— Alın tokadınızı, geri veriyorum, dedi. Hiç bir işime yaramadı!

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKASI : 14

★ ★

— Bana bak Rüstem, evlâdım... Bana numara yapma şimdi. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez. Altın yumurtlıyan tavuğu kesmemeli derler. Pazarlığımız iki bin üzerindendi. Yarı yarıya... Sen almışsın dört bin. Açıkgözlülüğün âlemi yok. Herif büsbütün hayvan değil ya? Altından bir terslik çıkmasın. İki bini geri verirsek, bize kul köle olur. Siz bin kâğıdı paylaşın. Ben de hisseme razıyım.

Bu delliler karşısında Hikmet gülümsedi. Şu Veli yaman adamdı vesselâm. Hemen gelip kucağına oturdu. Üvey kardeşine de:

— Doğru söylüyor Rüstem. Ben sana Veli'ye yutturamayız dememiş miydim? Ver bakalım şimdi, dedi.

Bu vaziyet karşısında teslim olmaktan başka çare bulamadı:

— Söz ama, dedi. Enayiyi müşterek sızdıracağız...

— Söz ulan. Şimdi işin ikinci perdesi var oğlum. Muallâ.

— Muallâ'ya ne olmuş ki?..

— Sahi, sen o gün yoktun. Muallâ sinema yıldızı oluyor..

— Sinema yıldızı mı? O ne anlar sinemadan?

— Ay, senin öbür yerli yıldızların pek mi anlar sandın oğlum? Hepsi de Muallâ gibi kendi halinde kızcağızlar... Ama günün birinde bir kabzımal çıkar, içlerinden birini seçer, bir de bakarsın yıldız oluvermiş biçare kızcağız...

— 1 —

— Dalga geçme ve Veli ağabey!..

— Vallaha ciddi söylüyorum ulan? Muallâ'yı, sinema yıldızı Bingül Ece diye yutturacağız bizim Hacı ağaya...

Bu müjdeyi verdikten sonra, kabzımal Veli, yine bir taksiye atlayıp Hacının oteline uçtu. Rüstem'den aldığı üç tane binliğin ikisini cebine koyup bir tanesini ayırmıştı. Bunu Hacı Mustafa'ya uzattı:

— Buyur Mustafendi, dedi. Mahkeme hükmü olmadan senden sulhen de olsa kanun dışı para tahsil etmişlerdir. Avukata danıştım. Herife söyledim avukatın dediklerini. Çaresiz bin kâğıdı geri vermeğe razı oldu.

Hacı Mustafa birdenbire yerinden fırladı. Gözleri yaşarmıştı:

— İlâhi kabzımal... Sen Veli değel, velnimetmişsin meğer... Sen Veli değel, evliyamışsın meğer... Ulan kabzımal, gel seni alnından bi öpüyüm... Ben nasıl olsa o parayı gozden çıkarmıştım. Senin gısmetinmiş. Helâli hoş olsun. Harca dilediğin gibi. Sen benom bunca yıllık iş arkadaşımsın. Bundangeri dünya ahret gardaşım oldun. Bağa ettüğün eyliği babam ne olsa yapmazdı billâha...

Bu heyecanlı nutuktan sonra, bütün ısrarlarına rağmen, kabul ettiremiyeceğini anlayınca, kabzımal Veli, fazla nazlanmadan o binliği de cebine attı.

Hacı Mustafa, birden daldı. Veli, anlamıştı:

— Sen üzme tatlı canını Hacı efendi, dedi. Evelallah, bu can bu tendeyken ben sana bulurum Bingül Ece'ni yine... Kızcağız boşuna beklemiştir o akşam. Ama, hele biraz vakit geçsin, anasının hiddeti durulsun... Arar, sorarız yine...

Sonra, tam kıvamında olduğunu bildiğinden:

— Mustafendi, dedi. Ben, haddim olmıyarak bir kümes kondurdum. Borçlandım. Şu mevsim sonu satışlarına mahsubederiz, bana biraz avans veremez misin ki, borcumu ödiyeyim?

— 2 —

— Sağa canım gurban Veli efendi, dile benden ne dilersen...

O sersemlik ânı içinde, Hacı Mustafa, açık bono olarak kabzımalın isteğini kabul etti. Bu suretle, minnet borcunu kısmen olsun ödemiş sayıyordu kendini.

★

Siirtli Veli, kabzımaldı gerçi. Ama Tanrı, onu teşkilâtçı yaratmıştı. Hiç teşkilât kurmağa kabiliyeti olmasaydı, kısa zamanda birkaç yüz binlik bir apartıman dikebilir, İstanbulun değme zenginlerinden biri haline gelebilir miydi? Hiç teşkilâtçı olmasa, Hacı Mustafa gibi bir adamı kafese koyar, Göbek Hafız'ın altından girip üstünden çıkabilir miydi? Hiç teşkilâtçı olmasa, okuyucu şikâyetlerine tekzip mektubu yazarcasına kolaylıkla, bunca işin hakkından gelebilir miydi? Eğer tahsili olsaydı Siirtli Veli'nin, muhakkak şimdi Şehir Meclisine girmiş, ihtimal daha da yükselmişti. Hoş, bilirdi o böyle şeyler için tahsile ihtiyaç olmadığını... Ama ne yapacak? Nüfuz ticaretine ihtiyacı mı var? Çok şükür, bugün başına buyruktu. Onun teşkilâtı Belediyeden de, murakabeden de, Migros'tan da kuvvetliydi. Zorla değil ya... Siirtlide teşkilât dehası vardı.

İşte bu kabiliyetine güvenerek, mükemmel bir eğlence akşamı tertipledi. Bunca milletlerarası kongrelerin sık sık toplandığı İstanbul'da, parlak, «lökus» yerlerde verilen yemeklerde kırk yıllık ahbaplar bile iki yabancı gibi birbirlerine sırt çevirir, söyliyecek lâkırdı bulamazken, Veli'nin tertiplediği eğlencede:

1 — Hacı Mustafa, hiç tanımadığı Göbek Hafız'la canciğer kuzu sarması olacaktı.

2 — Yine Hacı Mustafa, hiç tanımadığı Muallâ'yı Bingül Ece niyetine yutacaktı.

3 — Sonuncu sınıf okuyuculardan, gerçekte bar artisti Mehlika Gülen, Göbek Hafız'ı baştan çıkarmakla vazifeli olarak eğlentiye çağırılacaktı.

4 — Meclis o şekilde idare edilecekti ki, sonunda hiç bir sızıltıya meydan verilmeden, siyasî toplantılar gibi neticesiz kalmadan, istenilen hedefe varılmış olacaktı.

— 3 —

5 — Bu netice malûmdu: Elbirliği, iş birliği ve dış birliğiyle, kırkından sonra azmış olan bu Hacı ve Hafız budalalarını boğuntuya getirmek; esaslı tarafından yolmak...

Siirtli Veli, bir noktada tereddüt ediyordu: Acaba bu eğlentiyi umumî bir yerde (yanlış anlamayın, gazino, bahçe gibi yerler) mi yapmalıydı, yoksa hususî bir yerde mi?

Kabzımal Veli, her zaman mal alırken yaptığı gibi, piyasayı şöyle bir kolaçan edip içinden geldiği gibi hareket etmeğe karar verdi. İçinden bir ses, mütemadiyen «hususî» diye ter ter tepiniyordu.

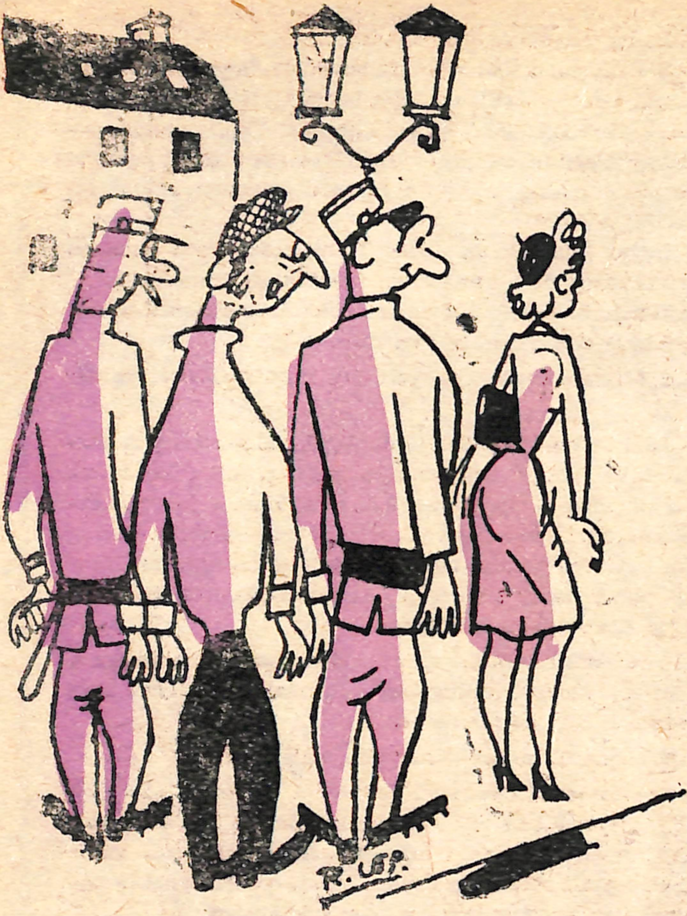
Bir müddet düşündü, taşındı. Gerekli tertibatı aldı. Hatice Hikmet'e gitti, Muallâ'ya son bir tenbih geçti. Mehlika Gülen'i bulup vaziyeti anlattı. Zaten açlıktan avurdu avurduna göçmüş, patronun cevrine dayanamaz hale gelmiş olan Mehlika, bir gece izin alabilirdi. Herifi kendine bendederse yaşadı demekti... İçilecek zıkkımlarla yenecek haltlara kadar her şeyi önceden tesbit ettikten sonra Muuazzez ablanın randevu evine damladı. Kadınla bir çeyrek kadar görüştü. Kazbımala göre, bukadar zaman, dünyanın en çapraşık siyasî dâvalarını bile halletmeğe yeterdi. Nerde kaldı ki, Muazzez abla, paranın kokusunu doksan kilometreden alan bir kadındı. Kaşarlanmıştı adamakıllı:

— Boru mu bu kabzımal Veli? Elbet koku alırız. Biz İstanbul mahsulüyüz evlâdım? Her mevsimde sokak sürtüp çeşitli çöp kokusu ala ala günün saatlerini bile kestiririz, bilirsin! diyordu.

Veli, her şeyi hazırladıktan sonra, önce Göbek Hafız'ı, sonra Hacı Mustafa'yı gidip gördü. Onlara bir gizli âlem gösterecekti. Son derece tedbirli davranmalıydı. İmanına kadar masarif olacaktı ama, Veli bunları sineye çekecekti, şan olsun diye. Az iyilik mi görmüştü ikisinden de? Şu geçmişi tenekeli dünyada beş on kuruş yaptıysa, onların sayesinde yapmıştı...

(Devam edecek)

— 4 —

— Kuzum onbaşım, bir dakikacık kelepçelerimi çıkarır, ellerimi serbest bırakır mısın ?..

— Fransız —

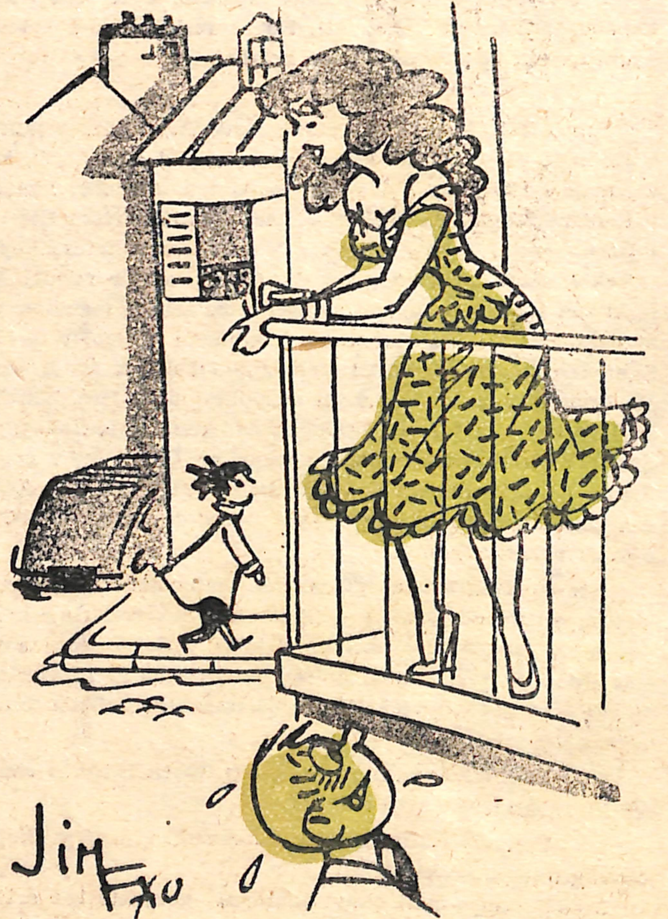
Venedik film festivalinde halk Sophia Loren'i beklerken!..
(İtalyan)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Size fevkalâde bir eser yazdım...
— İsmi ?
— Nasıl milyoner olunur!..

— Fransız —

— Hasta mısınız bay Dupont ? Yüzünüz kıpkırmızı oldu!..

— Fransız —

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran
her 250 kişiden 1 kişiye
hayatının sonuna kadar
ayda 150 lira irat
veya peşin olarak
15.000 lira...

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

İLLER BANKASI

Sermaye: 300.000.000 T.L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve Tesisleri,

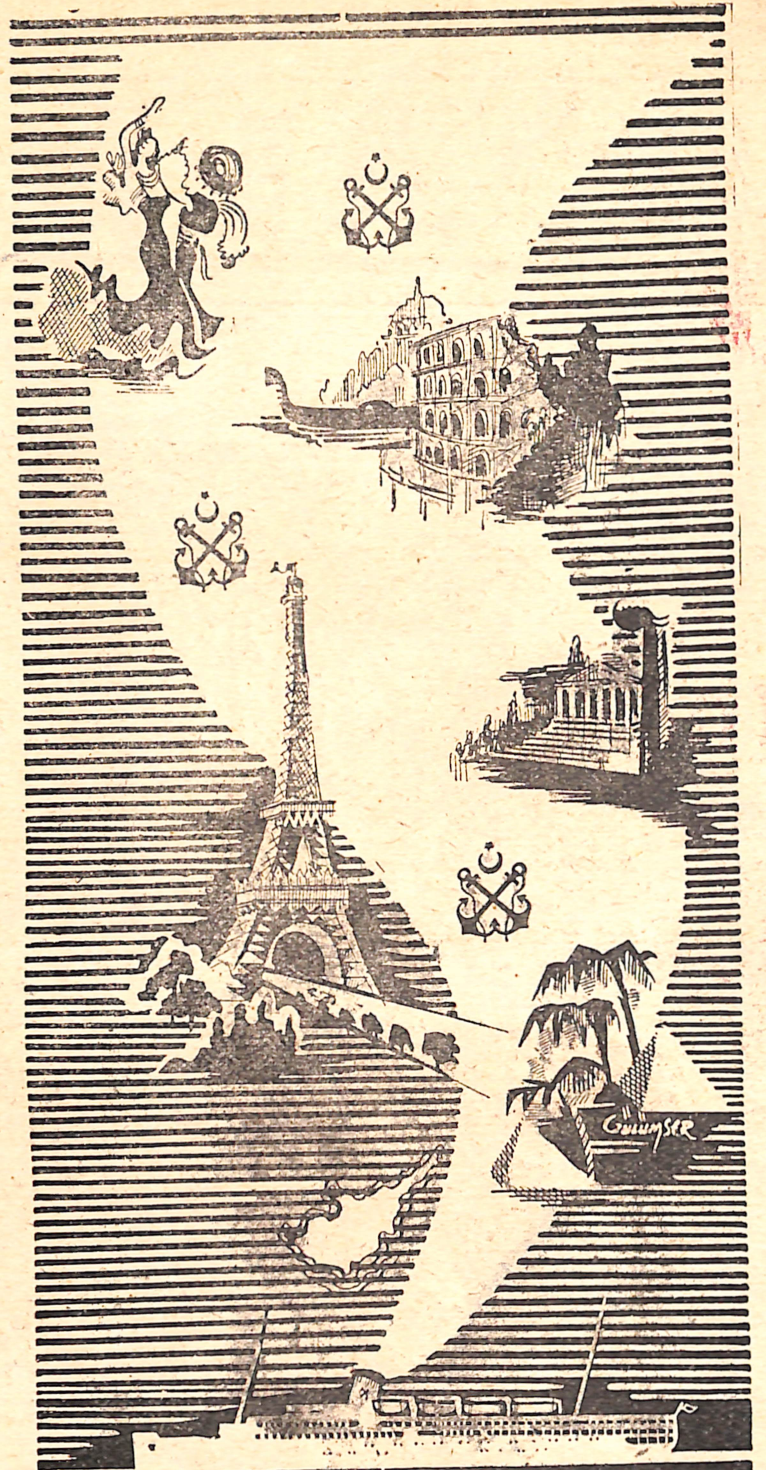
BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ

EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR

VE

MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

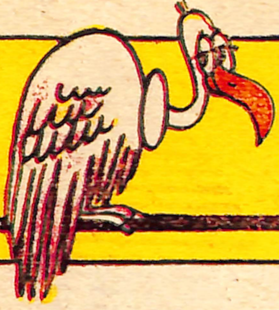
DENİZYOLLARI

VAKIFLAR BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

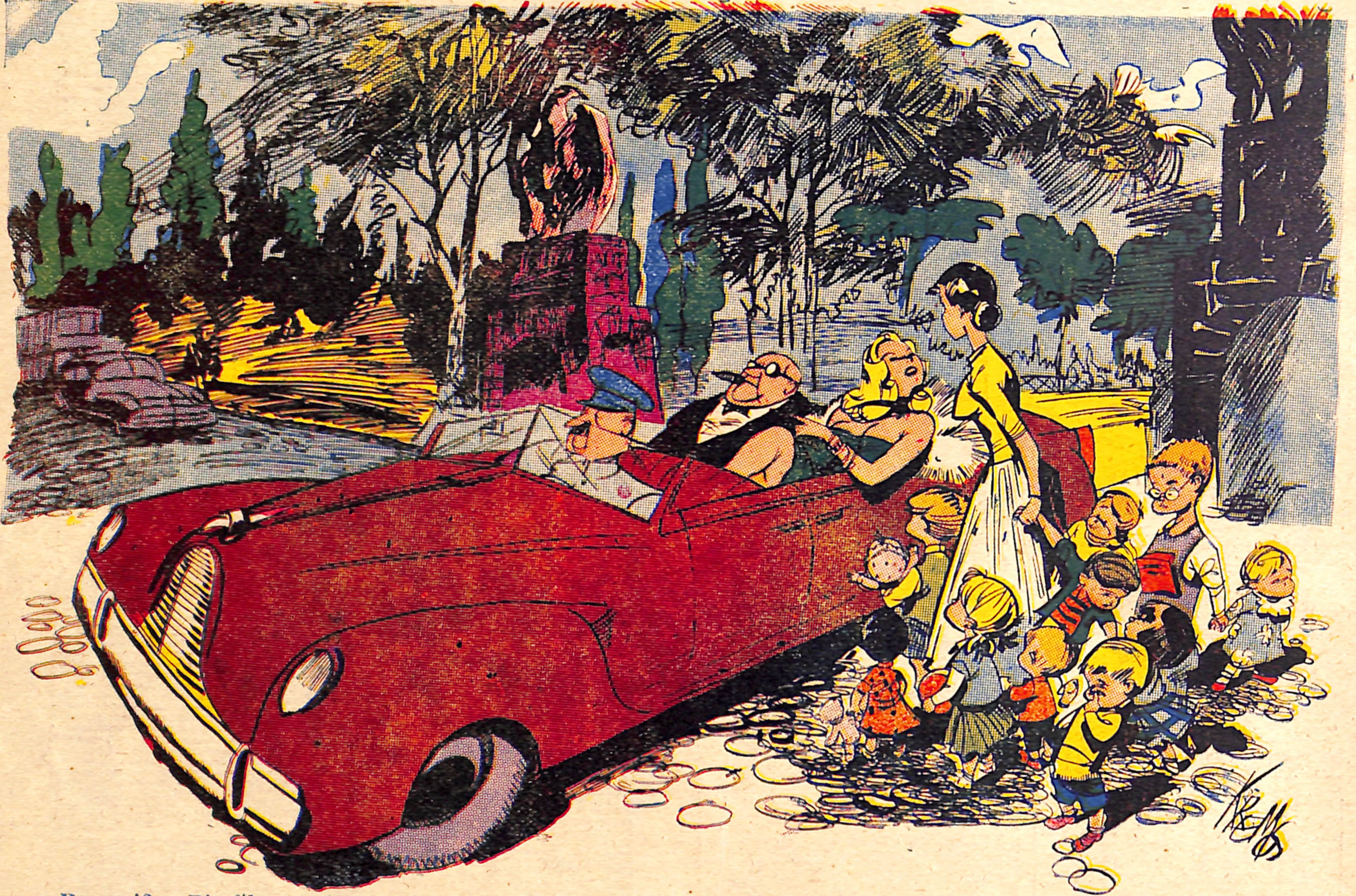
MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Ben mi?... Bir film imalâtçısı ile evlendim... Ya sen?
— Ben de bir çocuk imalâtçısı ile!...

— İtalyan karikatürü —

KÜTÜPHANENİZİ

Akbaba - Aydabir yayınları ile zenginleştiriniz

Akbaba yayınları, memlekete yepyeni bir mizah edebiyatı serisi getirmiştir. En şöhretli mizah üstatlarının eserleri bu neşriyat arasında toplanıyor!

Aydabir Yayınları, yerli ve yabancı, en güzel, en meraklı, en sürükleyici polis romanlarıdır.

Her Kitap 1 Liradır